

**Aylık
İşçi Gazetesi
Ekim - 2017
Sayı: 28
Fiyatı: 2 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

İşçi Sınıfı Çaresiz Değildir!

Kapitalizmin istikrarsızlığı büyüdükçe, burjuva devletin işçi ve emekçilere yönelik saldırıları hiçbir kural tanımaksızın pervasızlaşıyor. İşçi ve emekçilerin zorunlu yaşam gereksinimlerinin (yiyecek maddeleri, su, elektrik, doğalgaz, ev kiralatma) fiyatları, sürekli olarak artıyor. Enflasyon 70'li

yıllardaki gibi çift haneli rakamlara ulaşarak zaten düşmekte olan ücretleri her geçen gün daha da aşındırıyor. İşsizlik, işten atılma tehdidi, burjuvazi tarafından işçi ve emekçileri "terbiye" etmenin bir aracına dönüşmüş durumda. Kısacası, işçi ve

devamı 3. sayfada

"Ortak Düşman"

Kürt mücadelesi tarih boyunca Kürdistan, onu bölüşen devletler tarafından "ortak düşman" olarak nitelendirilmiş, yine bu devletler Kürt halkının üzerine birlikte çullanmıştır. Sömürgecilerin bu değişmez siyaseti 25 Eylül referandumundan sonra yeniden gündeme geldi.

25 Eylül günü Güney Kürdistan halkı; kendi kaderini tayin etme hakkına ilişkin referandumda %93'lük bir oy oranıyla 'evet' dedi. Bağımsızlık geniş halk kitleleri tarafından onaylanırken; gözler Kürdistan'ı paylaşmış olan sömürgeci güçlere çevrildi. Türkiye meclisten tezkerе çıkarttı, ambargo uygulayacağını açıkladı. Bütün bölgesel çelişkilerine rağmen sömürgeci güçler her şeyi bir kenara bırakarak Kürtler karşısında birleşme çabalarına giriştiler. Referandu

devamı 3. sayfada

Aşırı Kar Hırsı Yine Ölüm Getirdi

N. Fırat

devamı 2. sayfada

İZMİR Aliağa'da kurulu TÜPRAŞ rafinerisinde geçtiğimiz günlerde büyük bir patlama meydana geldi. Dört işçinin hayatını kaybettiği patlamada birçok işçi de yaralandı. Anlaşıldığı üzere patlama bir nafta tankının devreye alınması sırasında olmuş. Uzun zamandır boş olarak bekleyen nafta tankı devreye alınarak gelen ham petrolün

Unutmadık, Unutmayacağız!

İnci Süzer

devamı 2. sayfada

10 Ekim devlet destekli Ankara Katliamının, ikinci yılı. Devletinse özgürlük, özgürlük diye haykırarlara tahammülsüzlüğü, nefreti hiç değişmedi. 10 Ekim 2015 sabahı yaralıların üzerine gaz sıkın polis, bu sabah da 10 Ekim'i anmak isteyenlerin üzerine saldırdı. Bir dakikalık anmaya bile müdahale etmeyip, gara giden her yolu bari-katlarla, tomalarla kapattı.

1.sayfadan devam

Aşırı Kar Hırsı Yine Ölüm Getirdi

rafinesi işlemlerine başlanmak istenmiş. Tankın devreye alınması, yeniden üretime sokulması anlamına geleceği için yapılan bakım onarım işinin niteliği büyük ölçüde çürüten veya basınca dayanıklı olmayan kısımların sökülerek yeniden kaynatılmasını gerektirir. Daha sonra teste tabi tutulmasını, test sonucunda bir sorun çıkmadığı takdirde devreye alınmasını ya da işletilmeye başlanmasını gerektirir. TÜPRAŞ gibi tehlikeli işlerden sayılan işletmelerde bu tür bir önlemler dizisinin alınması zaruridir. Ancak rafineride bu tür bir işlem dizisinin gerçekleşmediği açıktır.

Öte yandan TÜPRAŞ Aliğa Rafinerisinde boş nafta tankının bakımı sırasında aynı takımda çalışan bir işçinin dışarıda olması, patlamadan sağ kurtulmasını sağladı. Patlamadan yara almadan kurtulan işçi olayla ilgili şunları söyledi: “dört arkadaşımız tankın içinde çalışırken ben bir diğer arkadaşımın malzeme topluyordum. 15-20 dakika sonra patlama oldu, Tankın üst kısmı havaya kalktı, sonra ikinci ve üçüncü patlamalar meydana geldi bir ar-

tankın boşaltılması ve gaz durumunun ölçülmesi ve ondan sonra taş motoru kullanılması olmalıyken, taş motorunun bunlar yapılmadan kullanılması tam bir cinayettir. Ayrıca ateşli çalışma izni verilmediği iddia edilirken daha sonra yazılı olarak ateşli çalışmaya izin verildiğinin de ortaya çıkması oldukça düşündürücüdür.

Petrol-İş şube başkanı Ahmet Oktay “kesinlikle bir ihmalin olduğundan emin olduklarını ve konuyu takipçisi olacaklarını” belirtti. Ayrıca işletmede kazaya uğrayan işçilerin taşerona bağlı olarak çalıştığını söyleyen Ahmet Oktay taşeronlaştırmanın, güvensiz çalışmanın kazanın asıl sebebi olduğunu söyledi. TÜPRAŞ’da yaşananlar özetlenecek olursa şöyle bir dizi izlemektedir; Hükümet TÜPRAŞ’ı özelleştirdi, patron ise taşeronlaştırdı. Patron karı artırmak için işçilere her türlü baskıyı yaparken, işçilerin direnişi OHAL yasaları ile kırılmaya çalışıldı. Taşeronlaştırma yaygınlaştırıldı. KOÇ Holding karını 11 kat artırırken işçilere de ölüm düşmüş oldu.

Yaygın bir taşeronlaştırma uy-

göre gündüz vardiyasındaki işçilerin haftada maksimum 40 saat çalışması, diğer vardiyalardaki işçilerin de 37,5 saat çalışmaları zorunluyken işverenin sendikayı bu saatleri artırmaya zorlaması da hatırlanacak olursa doymak bilmez kar hırsının boyutları gözler önüne serilmiş olur.

Öte yandan işçiler, tüm engellemelere, polis baskısına rağmen güvensiz çalışma ve ölümleri protesto etmek için işbaşı yapmamıştır. İşyerine gelen kadrolu ve taşeron işçiler TÜPRAŞ ana giriş kapısı önünde toplanırken bazı taşeron firmaların yöneticileri işçileri içeriye sokmak için baskı yaptı. Ancak işçiler kararlı bir duruş sergileyerek işbaşı yapmayacaklarını ilan ettiler.

Anlaşıldığı üzere nafta tankının alelacele gerekli kontroller yapılmadan devreye alınması, aşırı kar isteğinin bir baskılaması sonucudur. Gerekli önlemler alınmadan, içinde tadilat varken dolum aşamasına geçilmesi durumu doğrudan cinayet sebebidir. İnsan hayatının hiçe sayılması, kapitalist sistemin aşırı kar hırsının

1.sayfadan devam

...Unutmayacağız

Daha da önemlisi, bugün kapatılan gar yollarında polisler karşı karşıya gelen insanların hepsinde şu bilinç vardı: bu katliamın sorumlusu devlettir, bunu çok iyi bildiğinden bu önlemler alındı. Onlarca tomayı garın girişinden adliyeye, Necatibey’den Güvenpark’a kadar yığan devlet, bir kez daha katliamın sorumlusu olduğunu gösterdi. Gruplar halinde gelen herkese müdahale edip Kızılay’ın girişine kadar saldıran polis, anma yapılan her yere müdahale etti. En son İnşaat Mühendisleri Odası’nda bina içerisine saldırıp insanları dağıttı ve Güvenpark’ta birçok kişi gözaltına alındı.

Mesaj aynı: yanı başımızda bombalar patlasa, yüzlerce canımızı kaybetsek bile susmamızı, boyun eğmemizi istiyorlar. Onları alaşağı edecek bir isyandan korkuyorlar. Bugün, tek bir slogana dahi tahammülü olmayan devlet biliyor mu ki, yüreğimizdeki ateş, bağrımızdaki öfke, biber gazıyla, copla, yolları kapamakla sönmeyecek. Gara giden bütün yolları kapatan devlet, basın açıklamasına yasak getiren devlet, bir anma gününü bile kendisine devasa bir tehlike olarak gören devlet, bu ateşle ve bu öfkeyle baş edemeyecek.

Ve bugün Ankara’da Nuriye ve Semih’in seslerinin eksikliğini tekrar hissettik. En son Güvenpark’tan da dağıtılan ve gözaltına alınan gruplar Yüksel’e çıktığında bu şehrin artık gerçek bir devlet şehri olduğunu hatırladı. Aşağıda 102 canımızı kaybettiğimiz gar, kaos, öfke, saldırı ve yukarıda bir dakika bile caddeden ayrılmaktan korkan devlet ve onun polisi, etrafı bariyerlerle çevrilmiş insan hakları anıtı, Nuriye’nin ve Semih’in direnişi.

Şundan eminiz, korkuyorlar, bir kıvılcımdan bile çok korkuyorlar. İsyanımızdan, yangınımızdan korkuyorlar. Halklara ölmeyi, bombaları, acıyı reva görüyorlar ve herkes biliyor ki bekaları uğruna onlarca 102, 33, 301... canımızı daha alırlar.

Onlar zaten bizi garın önünde karanfillerle karşılamayacaktı, biz biliyorduk, o yüzden bugün, bu 10 Ekim 2017 sabahında, tekrar haklı savaşımdan emin, biber gazı doldurdukları ciğeri-mizle, yangın yeri yüreğimizle haykırıyoruz:

Bu kan yerde kalmayacak!

kadaşımız tankın dışına fırladı.”

Bu tür bir nafta tankında tank boş olsa dahi gaz birikmesinin olması muhtemeldir. Bu nedenle tankta işe başlanmadan önce gaz ölçümü yapılması gerekmektedir. Ancak böyle bir ölçümün yapılmadığı işçilerin ifadelerinden anlaşılmaktadır. Bir diğer ihtimal, içeride çalışma devam ederken çalışmanın bittiği düşünülerek tankın dolumuna başlanması ihtimalidir. Üçüncü bir ihtimal ise, bakımı biten tankta, dolumun başlamasıyla beraber gaz kaçacağı olması ihtimalidir. Bu tür bir durum içinde yapılması gereken

gulamasının bulunduğu işletmede, taşeron işçiler, bakım onarım, izolasyon, elektrik türü işlerde çalıştırılmaktadır. Uzmanlık gerektiren bu alanlarda çalıştırılan taşeron firmaların gerekli yeterlilik belgelerine sahip olup olmadığı oldukça kuşku bir durumdur. İşçi sirkülasyonunun yaygın olduğu 800 civarında taşeron işçi çalışıyor. 800 işçi taşeronda çalışırken 50 tane taşeron firmanın bulunması taşeronlaşmanın boyutlarını gözler önüne sermektedir. Ayrıca bu yılın Mayıs ayında yapılan toplu sözleşme görüşmelerinde tehlikeli işler tüzüğüne

doğrudan sonucudur. 1353 çalışanı olan, 1972 yılında üretime başlayan rafinerinin kapasitesi 3 milyon ton ham petrol işleme ile sınırlı iken, palyatif yöntemlerle kapasite 10 milyon tona çıkarıldı. Son dönemde yapılan düzenlemeler sonucu bu kapasitenin yılda 11 milyon tona ulaştığı tescil edilmiştir. İşçilerin 2007 yılındaki direnişine rağmen özelleştirilen TÜPRAŞ, KOÇ Holding için önemli bir karlılık kaynağı. Karın 11 kat artırılmış olması yaşanan işçi ölümlerinin nedenini açıklamakta ve kar hırsının boyutlarını gözler önüne sermektedir.

1.sayfadan devam

İşçi Sınıfı Çaresiz Değildir

emekçiler her gün daha çok çalışıp daha çok yoksullaşırken, burjuvazinin kazançları çoğalıyor. Toplumun bir kutbunda büyüyen yoksulluğa, öteki kutupta debdebeli bir yaşam eşlik ediyor.

İşçi ve emekçilere yönelik bu ekonomik saldırıya, politik saldırı eşlik ediyor. Haklar budanıyor, hak arama kanalları devlet terörüyle kapatılıyor. Bunların yetmediği yerde, devreye işçi ve emekçilerin aklını çelmek, onları kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırmak için burjuvazi dağarcığındaki bütün yöntemleri devreye sokuyor.

Burjuvazi, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde dağılmaya yüz tutan toplumsal hegemonyasını yeniden kurmak için tarih boyunca iç ve dış düşman yaratma taktiğini kullanmıştır. Bugün de aynı taktiği kullanıyor. Son beş yıldır AKP ve Erdoğan bu taktiği başarılı bir şekilde uyguluyor. Geleneksel komünizm ve Kürt düşmanlığı etkisini kaybettikçe yeni düşmanlar yaratıyor. Şimdilerde iç düşman görevini Gülen hareketi üstlenmiş durumda. Hemen her hafta bir düzenlenen FETÖ operasyonlarıyla iç düşman taktiği canlı tutuluyor. Buna dayanarak olağanüstü hal rejimi olağanlaştırılıyor.

İç düşman, dış düşmanla birleştirilerek etkinleştiriliyor. Erdoğan dış politikada içine düştüğü aczi, sağa sola saldırarak, efelenerek örtmeye çalışıyor. Böylece Erdoğan kendi beka sorununu toplumun bekası sorunu haline getirerek işçi ve emekçilerin öfkesini yönlendiriyor. Aczi büyüdükçe, savaş naraları da büyüyor. Ekonomik ve siyasal kriz, Erdoğan'ın baka sorunuyla birleşerek derinleşiyor. Burjuvazi bu kaosu askeri seferberlikle aşmaya çalışıyor. Suriye ve Irak'a yönelik askeri seferberlik, toplumsal seferberliğe dönüştürülerek, işçi ve emekçiler milliyetçi ve şoven propagandayla düzene bağlanıyor.

İşçi sınıfı burjuvazinin her sıkışık durumda uyguladığı bu taktiği bozabilecek güce, deneyime sahiptir. Burjuvazinin ekonomik, politik ve ideolojik saldırıları karşısında çaresiz değildir. Tersine çaresizlik ve acz içinde olan burjuvazidir. Eğer bu acz dönüp dolaşıp karşımıza burjuvazinin gücü olarak çıkıyorsa, buna yol açan işçi sınıfının kendi gücüne yabancılaştırılmasıdır.

Çıkış yolu işçi sınıfının birliği ve mücadelesidir. İşçi sınıfı, ancak mücadele içinde kendi gücünün farkına varabilirse, üretimden gelen gücünü, sayısal üstünlüğünü, bilinç ve örgüt ve eylemle birleştirebilirse mevcut kaostan devrimci bir çıkışı sağlayabilir.

“Ortak Düşman”

mun yapılması ile birlikte ‘tartışmalı bölgeler’ kategorisinde olan Kerkük, Şengal, Maxmur, Xaneqin gibi Kürdistan şehirlerine gözünü diken; arkasına İran'ı ve onun vekalet savaşını yürüten Haşdi Şabi çetelerini alan Irak; Güney Kürdistan'ı tehdit etmekle kalmayıp Kerkük'ü işgal etmeye yöneldi. Kerkük'ün işgali ve Kürdistan'ın bağımsızlık sürecine müdahale sözlü olarak Türkiye devleti tarafından dillendirilse de fiili olarak İran tarafından icra edildi. İran, bugün “ortak düşman” Kürdistan'a karşı, diğer devletlerin adına haksız savaşı sürdürmektedir.

Güney halkı, Kerkük'te bir direniş beklerken ve kendisi de direnişe hazırlanırken; Kerkük'te en fazla peşmerge gücüne sahip olan YNK'nin (KYB-Kürdistan Yurtseverler Birliği) içinde İran'la anlaşılan bir grubun 70. Tugayı Kerkük'ten geri çekmesiyle karşılaştı. Öte yandan YNK'nin içinde ihanetçi bir grup olduğu gibi, ihanete karşı tavır alan Kosret Resul gibi direnişçi isimler de vardı. Kosret Resul bir yandan Haşdi Şabi çetelerine direnirken bir yandan da kendisine ve ona bağlı peşmergelere kurulan pusulardan kurtularak geri çekilmek zorunda kaldı.

Kerkük'te başlayan ‘tarafsız bölgeler’den geri çekilme süreci tüm ‘tartışmalı bölgeler’e yayıldı ve peşmerge birçok bölgeden geri çekildi. Kerkük'te ihanet sonucu yaşanan geri çekilme anlaşılrsa da KDP'nin de hakim olduğu diğer ‘tarafsız bölgeler’den neden geri çekildiği; askeri bir taktik mi yoksa YNK-KDP'nin içindeki ihanetçi grupların ortak anlaşmasının bir sonucu mu olduğu kesin olarak söyleyebilmek güç. Ancak şu kadarını söyleyebiliriz ki; sömürgeci güçler

tarihin her döneminde, Kürt halkının

1.sayfadan devam

direnişini bölmek için kendine yakın birilerini bulmuş ve bir şeyler karşılığında ya kandırmış ya da satın almıştır. Son süreçte yaşanan, Kürt halkının tarihinin direnişlerle dolu olduğu gibi aynı zamanda ihanetlerle dolu olduğunu somut bir örneğidir.

18 Ekim gecesi; Xaneqin'de Kürt halkı elinde Kürdistan bayrakları ve dillerinde ulusal marşları ile Haşdi Şabi çetelerini kovalamış, ‘tartışmalı bölgeler’in hemen birçok yerinde başlayan serhildanla halk sokaklara akın etmiştir. Buna paralel olarak peşmerge birlikleri halka desteğe gelmiş, koalisyon uçakları da geri çekilen Haşdi Şabi çetelerini bombalamıştır. Hepsinden önce halkın sokağa inmesi oldukça önemli bir veridir. Bildiğimiz üzere Kerkük farklı kimliklerinden dolayı İran'ın Şiilik üzerinden sürekli hak iddia ettiği bir şehirdir. Aslında resmîyette ‘tartışmalı bölgeler’ olarak ifade edilen bölgeler Kürdistan'ın şehirleridir. Ki Şengal'de, Kerkük'te yüksek bir sayıyla referanduma katılım yaşanmış ve katılanların yüzde 80'i Kürdistan'a ve bağımsızlığa ‘evet’ demiştir. Xaneqin'de Güney halkı hem referandumda verdiği destekle hem de sokağa çıkıp Haşdi Şabi çetelerine kovalamalarıyla Kerkük meselesinde son noktayı koymuştur.

Ezilen ulusun ayrılma ve devletini kurma hakkını savunan Marksistler açısından kimin ihanet ettiğinin, kimin nereden çekildiğinin bir önemi yoktur. İhanetçilerden Kürt halkı hesap soracak güce ve iradeye sahiptir. Marksistlere düşen görev; Güney Kürdistan'a ve Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkına yönelik İran-Türkiye-Irak tarafından girişilmiş olan saldırıya karşı çıkmak, haksız savaşa karşı açık bir tutum almak ve Kürt halkının haklı talebini desteklemek olmalıdır.

SÖZ ve EYLEM
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Program

- 100. Yılında Ekim Devrimi (Sunum)
- Laz Marks
- Sokak Orkestrası
- Konuşmalar

Tarih : 12 Kasım 2017
Saat : 15.00
Yer : Fuar Gençlik Tiyatrosu
Kültürpark - Basmane/İzmir

ekim devrimi 100 yaşında...

Söz ve Eylem
Ekim Devrimi Özel Sayı - 2017

7
YENİ EKİMLER
için
İLERİ!

KOMÜNİST
HAREKET

Fındık Yürüyüşü ve Giresun Mitingi

Mustafa Özkan

Fındık fiyatlarının masrafların altında belirlenmesiyle, örgütsüz fındık üreticisi şaşkına döndü. Fındık Sen ve Köy Sen gibi örgütlerin istenilen düzeyde örgütlü olmayışları nedeniyle tepkiler cılız veya bireysel eylemler düzeyinde kaldı. CHP bunu fırsat sayıp işe koyuldu. Alalecele alınan bir kararla ünlü “Adalet” yürüyüşüne benzer bir yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüş, 18 Eylül Pazartesi günü Ordu Belediyesi önünde başladı. Fındık-Sen ve bazı demokratik kuruluşların destek verdiği eylem iki bin kişinin katıldığı bir basın açıklamasıyla başladı. Yürüyüşe altı yüz kişi katıldı ve 19-20 Km. sonra Giresun’un Piraziz ilçesinde iki bin kişilik bir mitingle yürüyüşün birinci gün sonlandırıldı. İkinci gün Piraziz’den bin beş yüz kişi ile yürüyüşe ge-

hiç katılım olmamıştı. Ani verilen karar nedeniyle o illeri bırakın, mitingin yapıldığı illerde bile yeterli duyuru yapılamamıştı. Çünkü CHP’nin amacı fındık üreticisinin istemlerinin dile getirdiği görkemli bir eylem yapmak değil, soruna sahip çıkıyor görünümü ile iktidarı sıkıştırmaktı. Fındık üreticilerinin istemlerini içeren slogan atmaları, belirlenen sloganların dışına çıkılmaması gerekçesiyle engellendi. İstemleri dile getiren dövizlerden çok, savaşa giden asker misali yürüyüşe katılanlara binlerce Türk bayrağı dağıtıldı. Fındık Sen’in flamaları kural dışı varsayımıyla engellenmek istendi. Fındık Sen başkanı Kutsi Yaşar’ın ısrarları sonucu, Fındık Sen flamaları özgürleşti ve yürüyüş alanlarında tek farklı bayrak olma özelliği kazandı.

Yine mitingi düzenleyen siyasilere, il ve ilçe yöneticilerinin meydanlarda boy gösterenleri-

likle CHP’ nin yerel yöneticileri tarafından kabul edilmedi.

Gelelim fındık için, Kemal Kılıçdaroğlu’nun yaptığı konuşmasına: “her şeyin soyup soğana çevrilmesinden dolayı size hakkınız verilemiyor, Fetö’ye her şeyi verdiler, size vermek istemiyorlar” sözleriyle başladığı konuşmasını, yolsuzlukların önünün kesileceği vaadiyle sürdürdü. Söylediği öyle bir şey vardı ki şoven bir partinin bile söylemekten çekineceği “paraları Suriyelilere yediyorlar size para kalmıyor” söylemiydi.

Kılıçdaroğlu fındık üreticilerine şunları önerdi:

1) “FİSKOBİRLİK’i en görkemli günlerine dönüştüreceğiz.” Fiskobirlik’in en görkemli günleri fındık alıp, yasadışı satıp depoların yakıldığı yıllardı. Yine seçim zamanı işçi alımı ve rüşvetlerle FİSKOBİRLİK’in oy deposuna

acaba..?

3) “Fındık İhtisas Borsası kuracağız.” Kılıçdaroğlu fındık üreticisinin gözünün içine bakarak yalan söylüyor. Fındık borsası var zaten ve fındık üreticisinin asıl sorunu, hiçbir zaman üretici yararına olmayan, uluslararası tekellerin ve tüccarların çıkarını savunan bu borsadır. Aslında “bu borsaları yok edeceğim” dese, üretici onu daha iyi anlardı.

4) “AR-GE oluşturup, Üniversitelerle işbirliği yapıp fındığı mamul hale getirip satacağız.” Nedense hiçbir konuda çiftçi birlikleri beyimizin aklına hiç gelmiyor Fındığı mamul hale getirip satınca üreticinin ne kârı olacak diye soran yok. Zaten ulusal ve uluslararası tekeller öyle yapıyor. Ve o tekeller karlarını artırmak için fındık fiyatlarını aşağı çekiyor zaten. Sen onların karını azalt yeter. O zaman kendiliğinden artar fiyat.

5) “Fındık üretim alanları sınırlandırılacak.” Ey Kılıçdaroğlu, bu işlemi AKP başlattı zaten. Çarşamba ovasında birçok üretime teşvikler verip kavak diktirdi bile. Kavaklar üç-dört yaşına geldi. Mesele senin de içinde olduğun bazı iş bilmezlerin sandığı gibi fındığın çokluğu meselesi değil ki. O dediğin yapılarak bu ülkenin en önemli ürünü başka coğrafyalara taşınıyor zaten. Tohumunu öğrettiğimiz Kanada, bu ülkeye mercimek satıyor şimdi-lerde.

6) “Fındık ağaçları yaşlandı, gençleştireceğiz”; Gerçek üreticilerin fındık ağacı bu yörede hiçbir zaman yaşlanmaz. Çünkü fındık zannedildiği gibi bir kere dikildi mi bir daha ekilip dikilmez. Bahçeleme adı altında her yıl bırakılan sürgünlerle takviye edilen fındık ocakları yaşlı ve hasta dallardan arındırılır. Üretici fındığın fiyatının kendi emeğini karşıladığını görsün yeter. O doğal yöntemlerle bahçelerin gençleşmesini sağlar. Sizin o konuda teşvik önerinize gerek yok.

Bir fındık sezonu daha sona erdi. Son zamanlarda icat edilen sessiz yürüyüş ve mitinglerle insanların bağırarak istemler vurgulamasını bile sınırlamaya başladılar artık. Oysa gerçek bir fındık eyleminin bir isyan ateşi olması gerekmez miydi..?...

çen eylemciler ilk mola yeri olan Bulancak’ ta üç bin kişilik bir basın açıklaması yaptı. Üçüncü gün bin beş yüz kişi ile başlayan yürüyüş Erik Liman’dan Giresun’a doğru yola çıktı. Takribi 10 km. lik yol boyunca katılanlarla kitle üç bin beş yüz kişiyi buldu. Kala-balığın artmasından endişelenen CHP yöneticileri yürüyüş kolu- nu otobana yönlendirdi. Giresun Atatürk meydanında yirmi binin üzerinde bir kitlenin katıldığı miting, üreticilerin konuşmalarının ardından CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun konuşmasıyla sonlandı.

70’lı yıllarda yüz binlik fındık mitinglerinin olduğu bu yörede yirmi binlik miting az sayılabilir ama bu mitinge bölgenin büyük illeri olan Samsun ve Trabzon’dan

nin, bölgede en çok tepki duyulan Ferrero’ya örnek bahçeler düzenlediği gerçeğini öğrenince şaşkınlıklar yaşadık. Bu da gösteriyor ki üretici kendi eylemini kendisi veya kendi örgütüyle yapmazsa başarı sağlanamıyor. Üretici ve işçi sınıfı ambulansın arkasına takılanların arkasına takıldığı sürece gideceği yerler acil servislerden başka yer olmuyor.

Bir başka ilginçlik ise, yürüyüşün başlangıcında elinde megafonlarla insanlara “vekillerimiz gelecek bekleyin, onlar önde yürüyecekler” ikazları yapılmasıydı. Oysa yürüyüşe katılanların büyük bölümü üreticileri ayrı tutarsak, bildik sol ve sosyalist kişilerden oluşuyordu. Tüm insanların yerel kıyafetleriyle üreticilerin önde yürümesi gerektiği önerileri özel-

dönüştürüldüğü yıllardı. Bunlardan dolayı yöre halkının Fiskobirlik’e güveninin kalmadığını anlatamamışlar anlaşılan. Oysa asıl sorun fındığın uzun süre saklanacağı depoların olmayışı ve üreticinin fındığını zorunlu olarak satmak durumunda kalışındır. AKP saklama depoları kuracağım diye kandırıyor bu insanları onlarca yıl.

2) “Yeni kanun çıkarıp, üretici, manav ve tüccarla istişare edilecek.” yörede fındık tüccarların belli başlılarının burjuva partilerin yöneticileridir. Fındık üreticileri kendilerini sömüren bu tüccarlarla neyi istişare edecekler acaba? Kılıçdaroğlu çiftçi birlikleriyle ve demokratik kitle örgütleriyle istişare etmeye kalkışsa tüccarlar kızar diye mi korkuyor

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

Aşırı Çalışma Ölümcüldür

Türkan Metin

Kapitalist sistem özü itibari ile kâr sitemidir. Tek bir amacı vardır, daha fazla kâr elde etmek. Bunun için emeği üretim araçlarıyla ayırıştırır, emek gücünü ücret karşılığında satın alır ve işçinin ürettiği artık değere el koyar. Kapitalistler işçinin ürettiği artık değere el oyarak kendisini yeniden üretecek birikimleri elde eder. Kapitalist sistemin yaşadığı süre boyunca sermayedarlar işçilerin daha fazla üretmesi için hem teknik olanakları araştırmışlar, hem de değişik nedenlerle işçilerin daha fazla çalışmasının koşullarını oluşturmuşlardır.

Kapitalist sınıflar işçilerin çalışma koşullarını işçilerin kendilerinin belirlemesine izin vermemek için sürekli olarak onları örgütsüzleştirmeye her türlü örgütlenmelerini bir şekilde bastırmaya çalışmaktadır. Burada sermaye sınıfı birçok oyunun yanında ağırlıklı iki temel yöntem kullanmaktadır. Öne çıkan en yaygın yöntem önderleri bürokratlaştırmak ya da öne çıkan önderleri işçilerden yalıtmaaktır. Birinci yöntem sendikalarda öne çıkan önderleri satın almak ya da burjuva bakışlı sendikacıları yönetime seçtirmek, ikinci yöntem ise devrimci sendika, devrimci mücadele adı altında öncü olabilecek işçileri işçilerin bulunduğu sendikalardan yalıtma, açığa çıkartmak ya da işten attırmak. İşçileri dağınık bölük pörçük hale getirip güçsüzleştirmek ve işsizlik baskısıyla birbirileriyle amansız bir rekabete sürüklemek.

İşçi sınıfının örgütsüzleşmesi ve çığ gibi büyüyen işsizlikle yedek sanayi ordusunun büyümesi işçi sınıfına daha çok kurlsız ve aşırı çalışmayı dayatmaktadır. Teknolojik ilerlemeler çalışma sürelerini azaltacağına artırmakta ve yoğunlaştırmaktadır. Gelişen teknolojiyle kapitalizm işçiyi hem fiziksel yönden hem de zihinsel yönden sömürmekte, işçiyi aşırı çalıştırarak, işçinin yaşamını tüketerek kendi varlığını sürdürmektedir. Özellikle işsiz kalma korkusu, kapitalizmin yarattığı baskılarla ve örgütsüzleşmeyle birleşince yaşamı iyice baskı altına alınan işçi, sermayenin bütün isteklerini yapar hale gelmektedir. Kapitalizm çalışmayı insanın içinden gelen bir şey olmaktan çı-

kararak aç kalma baskısıyla yapmak zorunda kaldığı bir eylem haline getirir. Bu baskılarla işçi uzun sürelerde ve yoğun olarak çalışır. Türkiye 'çok uzun çalışan işçiler' sıralamasında OECD rekoru kıran bir ülke. OECD raporuna göre 36 ülke arasında işçilerin en uzun çalıştığı ülke Türkiye.

Kapitalist sistemin dayattığı bu aşırı çalışma sistemi işçiye yorucu, dinlenme olanakları sınırlı, stresli, kendini yeniden üretemeyen bir çalışma ortamını zorunlu kılmaktadır. Bu da depresyon başta olmak üzere bir çok meslek hastalığını tetiklemektedir. Özellikle son yıllardaki işçi intiharları

düşünüldüğünde bu konunun ne kadar önemli olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Sermaye sınıfının bize dayattığı kurlsız, ağır ve yoğun çalışma, yaşamımızda bize birçok ciddi sıkıntı yaratmaktadır. Bunların başında sürekli yorgunluk hali, dinlenememe, stres, depresyon, uyku bozuklukları, bağışıklık sisteminin zayıflaması, motivasyon ve konsantrasyon bozuklukları, yüksek tansiyon, inme, ve kalp krizi riski geliyor.

Konuyla ilgili yapılan araştırmalarda ortaya çıkan sonuca göre fazla çalışma depresyon riskini daha fazla artırıyor. Özellikle günde 8 saatin üzerine yapılan çalışmalar riski artırmakta, bu çalışma sürelerinin 11 saate ulaşması ciddi oranda depresyon eğilimini büyütme, intihar eğilimini artırmaktadır. Dinlenmeye daha az zaman kaldığı için dinlenememe ve iş için yeniden kendini üretememe söz konusu olduğundan, devam eden bir aşırı yorgunluk gündemde kalmakta ve bitkinliğe yol açmaktadır. Dinlenememe

gündemde olduğu için kalp daha fazla kan pompalama ihtiyacı duyar ve kalp atışı hızlanır. Kalp ritmi değişir.

Fazla çalışmanın yarattığı sıkıntıların içerisinde dinlenememe uyku bozukluklarını da tetiklemektedir. Fazla çalışmanın getirdiği yorgunluklar nedeniyle vücuttaki salgılar ve hormonal denge değişir. Kalp atışı ve kan basıncı yükselir, yeterli dinlenme sağlanamadığı sürece de bu normale dönemez. Bu da uyku uyumayı sağlayan hormonlarla nöronlar arasındaki ilişkiyi engeller ve uyku bozuklukları ve uykusuzluk yaşanır. Uykusuzluk

den nüksetmesine neden olabildiği gibi yeni hastalıkları da davet eder. Vücut fazla çalışmalar nedeniyle dinlenme olanağı bulamaz, sürekli zayıf olarak çalışmak zorunda kalır.

Fazla çalışmanın sonuçları olarak yansıyan bozukluklar ve iş yaşamının düzensizliği, esnekliği işten kaynaklanan stresi artırır. İşten kaynaklanan stres yüksek tansiyon, kalp ritmi ve kan şekerini düzenleyen hormonlara etki eder. Bunun sonucunda da kalp rahatsızlıkları artar. Bu kalp rahatsızlıklarının en önemlileri kalp krizi ve yüksek tansiyondur. Yapılan araştırmalar gösteriyor ki günde 10 saat ve daha fazla çalışma, kardiyovasküler olayların risklerini %60 oranında artırmaktadır. Stres aynı zamanda kalp hastalıkları ve yüksek tansiyon dışında, zihnin kullanılmasını engellemeye, obeziteye, cilt problemlerine de yol açar.

İşçi sınıfımızın neredeyse bütün iş kollarındaki bireyleri bu riskle karşı karşıyadır. Kurlsız ve esnek çalışmayla neredeyse bütün işçileri ilgilendiren bir konudur. Yoğun, uzun, tekdüze çalışmalar, iş yetiştirme baskısı, part-time ya da geçici çalışma, telefonla ya da home ofis çalışma, geçinmeye yetmeyen düşük ücret, ücretsiz fazla mesai, sürekli fazla mesai, performans sistemi, sürekli yüksek denetim ve kontrol altında çalışma, 40 yaş ve üzeri işçiler, erkekler, sağlık çalışanları, yöneticiler, mühendisler, postacılar, medya çalışanları, otel ve turizm çalışanları, temizlik, inşaat, fabrika işçileri, işe ait sorumlulukları fazla ve işle ilişkili psikolojik stresi olanlar bu konuda en önemli risk altında olanlardır.

Not:1- Bu konuda Marks Kapitalin 1. Cildinde Mary Anne Walkley in ölümünü anlatarak aşırı çalışmaya dikkat çekmiştir.

2-Bu konuda ilk girişimler Japonya'da yapılmıştır. Dentsu Karojisatsu Davası Japonya'da örnek bir davadır ve bu nedenle aşırı çalışmaya bağlı ölüm için kullanılan ifade karoşidir.

3- Aşırı çalışma değişik mesleki iş cinayetleri yanında özellikle kalp krizi ile ölümleri tetiklemektedir.

Kürdistan Referandumu ve Komünist Tutum

Ali Gündüz

Kürdistan Bölgesel Yönetimi 25 Eylül tarihinde bağımsızlık referandumuna gitti. Referandum kararından referandumun sonuçlandığı ana kadar başta Türkiye olmak üzere, bölgede ilhakçı konumunda olan bütün devletler sürece müdahil olmaya çalıştı. Yaptırım tehditleri, askeri hazırlıklar, diplomatik gerilimlerle geçen sürecin ardından, Kürdistan bağımsızlık referandumu gerçekleşti. %72 oranında katılım sağlanan referandumun sonucu %92.73 oranında bağımsızlık lehine sonuçlandı.

Referandum ya da bağımsızlık fikri yeni ve ham bir fikir değil. Bölgede devletsiz, parçalanmış topraklar üzerinde yaşayan Kürt halkı, bütün parçalarda farklı düzey ve biçimler altında bağımsızlık mücadelesini 100 yıldır sürdürüyor.

Bu yüzyıl içinde Kürt halkı ilk kez hem güneyde hem de Rojava'daki gelişmelerle bağımsızlığa uzanmanın olanaklarını elde etti. Bu olgu, iç ve dış politikasını Kürtlerin bağımsızlığını engellemek üzerine oturtan, Türkiye, İran ve Irak sömürgeci yönetimlerinde paniğe yol açtı. Panik, bağımsızlık referandumunun ardından "ortak düşman" addedilen Kürtlere karşı bir savaşa dönüştü.

Kürtlerin bağımsızlık referandumu sadece ulusal paradigma-sını Kürt düşmanlığı üzerine kurulan bölge devletlerinde değil, bir biçimde ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunuyor görünen sosyalist çevrelerde de karşı saldırıyla karşılandı.

Türkiye solunda referandum konusunda öne çıkan iki eğilimden biri, ÖDP ve TKP (KP) gibi örgütlerin başını çektiği; süreci emperyalist bir proje olarak tanımlayıp, referandum hakkının karşısında tavrı alan görüştü. ÖDP "Irak'ta savaş değil barış, referandum değil demokratik birlik." diyerek Irak'ın devlet bütünlüğünü savunurken, KP "Referanduma da, Barzanistan'ın bağımsızlığına da, Türkiye'nin müdahalesine de karşıyız." diyerek bağımsızlık hakkına karşı tutum aldı. Bahsi geçen iki parti, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı doğrudan es geçip bu tavrı geliştirdi. Yine referanduma muhalefet eden bazı gruplar ise bu hakkı tanıyıp, yanına bir "ama" ekleyerek, refe-

randuma karşı politika geliştirdi.

Diğer yandan, EMEP, ESP, SYKP, Devrimci Parti gibi parti ve örgütler genel anlamda, Kürt halkının referandum hakkını savunan bir tavrı geliştirdi. Bu örgütlerin genel tavrı ise Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın savunusu çerçevesinde, referandum hakkının savunulması idi.

Referanduma karşı geliştirilen tavrın esasını sürecin emperyalizmin bir oyunu olarak algılanması oluşturuyor. Buna göre "Barzani Amerikancı, onun kuracağı devlet de Amerikancı olacaktır. Öyle ise, Amerikancılığa karşı tavrı almak için Kürt halkı devlet kurmamalıdır." Ayrıca yine bu kanada göre "Barzani'nin çıkarları ile Kürt halkının çıkarları bir değildir, Kürt emekçileri birleşip mücadele etmelidir."

Bu tepeden bakıp akıl veren

tavır, şovenizmden kopamamış sosyalistlere yakışır cinsten. Ezilen bir ulus gerçekliğini es geçip, ortada Kürt halkının 100 yıldır verdiği bir mücadele yokmuş gibi davranıp bütün süreci Barzani'nin çıkarları üzerinden okuyan bu tavrı, talihsizce, AKP ile solun bir kanadını, bu konuda aynı noktaya getirdi.

Komünistler için Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesel bir tutumdur. Bu hakkın tanınmasında, onun pratikte büründüğü somut biçimlerden hareket edilemez. Sonuçlar üzerinden ahkâm kesmek, olası olumsuz sonuçlardan kalkarak ilkeleri yargılamak, bunları ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını reddetmek için bir gerekçe olarak kullanmak, egemen ulus burjuvazisine teslim olmaaktır. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak, bu hakkın kullanılmasının ortaya çıkaracağı her sonucu savunmak değildir. Olası olumsuz sonuçlar, elbette komünistlerin dikkat odağında olmalıdır. Ancak

mücadeleden kaçmak için değil, mücadeleyi daha bir kararlılıkla yürütmek için!

İşçi sınıfının bütün birleştirici ve devrimci çabalarına karşın, uluslar ve halklar, milliyetçilik zehriyle zehirlenerek, kendi kan emicilerinin, burjuvalarının peşinden koşuyorlarsa, işçi sınıfının buna karşı yapabileceği tek şey, mücadelesini yanlışlıklardan ve zaaflardan arındırarak daha bir kararlılıkla sürdürmektir.

Komünistlerin görevi, ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla birleştirerek ulusal baskı ve egemenliğin bütün biçimlerini ortadan kaldırmaktır. Komünistlerin yapması gerekenin yapmaması/yapamaması, sömürgeci ilişkilerin sürdürülmesi biçiminde halklara fatura edilemez.

Burada, kurulacak Kürt devletinin "emperyalizme bağımlı"

olması savını kısaca irdeleyeceğiz. Öncelikle emperyalizmin ne olduğunu yeniden hatırlatmak gerekiyor. Emperyalizm kaba bir işgale, ilhaka indirgenemez. Emperyalizm, kapitalizmin bugün ulaştığı aşamadır, kapitalizmin özgün karakteridir. Nihai olarak kapitalizmdir. Bugün kapitalist devletlerin hangisinin emperyalizmden bağımsız olduğu iddia edilebilir? Ya da şöyle soralım, emperyalizme karşı bir kapitalizm mümkün müdür? Elbette değildir.

Ezilen ulusların emperyalistler devletlerle ilişki dışında bir bağımsızlığı, ancak işçi sınıfının ulusal sorunla sınıfsal kurtuluşu birleştirdiği ölçüde var olabilir. Bunun olmadığı koşullarda, her siyasal bağımsızlık zorunlu olarak bir emperyalist bağımlılıktır.

O zaman da şu soruyu soralım, ezilen bir ulus bağımsızlığını kazanmak için işçi sınıfının önderliğini mi bekleyecek?

Kürt ulusu, emperyalistler tarafından çizilen sınırlar ve kuru-

lan devletlerle yüz yıldır parçalanmış olarak yaşıyor. Bir ulus ve topraklar dört devlet tarafından sömürülüyor. Kürt ulusu dört parçada, farklı düzeylerde en temel haklarını (ulusal kimlik gibi) elde edemiyor. Ve yine, yüz sene dir buna karşı mücadele ediyor. Bugün emperyalistler tarafından çizilen sınırların ortadan kaldırılması için de bir adım sayılabilecek Güney Kürdistan bağımsızlığına "emperyalist bir proje" diyerek nasıl karşı çıkacağız?

Ulusal hareketler bugün hemen her yerde burjuva önderliklere sahiptirler. Tarihin bir yasası olmasa da bu, günümüz dünyasında oldukça çıplak bir olgu. Burjuva ulusal bir hareket doğal olarak başka ülkelerdeki kendi sınıfından olanlarla ilişki kurar, anlaşma yapar. Devletini ona göre kurar. Bugün Barzani önderliğinde kurulan Kürdistan'ın sosyalizme açılan kapı olmayacağını biliyoruz. Ancak toplumdaki çelişkileri görünmez kılan bir meselelenin -ulusal sorunun- çözümüne bu kadar yakın olunan bir anda, hareketin önderliği burjuva diyerek bir ulusun siyasal bağımsızlığını kazanmasına karşı çıkmak komünistçe bir tutum değildir.

Şovenizm zehri komünist hareketin içinde yükseldiği her dönem, sosyal şovenler kendi burjuvalarına-devletlerine karşı mücadeleden imtina eder hale gelmiştir. Yıkması gereken burjuva devleti savunma noktasına gelmiştir. Ancak komünistler her koşulda esas hedefin burjuva devlet iktidarını -ilk elden ulusal çapta- yıkmak olduğunu unutmaz. Aynı şekilde ezen ulusa mensup komünistler, ezilen ulusa yol göstermek istiyorsa devlete; sermaye egemenliğinin karşı mücadeleye etmelidir. Kürt halkının çıkarı ile Türkiyeli işçi ve emekçilerinin çıkarlarını ortaklaştıracak olan budur, anti emperyalist, anti kapitalist tutum budur. Enternasyonalizm budur, komünist tutum budur.

Tarihte hiçbir sorun onu ortaya çıkaran maddi temel belirli bir gelişmişlik düzeyine ulaşmadan kendini ortaya koymaz, yine aynı şekilde, hiçbir sorun onu çözecek güçler tarih sahnesinde, mücadele alanında, yerlerini almadan çözülemez. Hiçbir mücadele ve o mücadeleye yön veren ilkeler, ortaya çıkan sonuçlardan kalkılarak yargılanamaz.

CHP Tarihi Misyonunu Yerine Getirmeye Devam Ediyor

Osman Tiftikçi

CHP hiç değilse 7 Haziran seçimlerinden sonra, halktan, ezilenlerden yana davransaydı, şimdi T. Erdoğan başkanlığında KHK'larla yönetilen bir ülkede değil, başka bir ülkede yaşıyor olacaktık. Örneğin CHP;

Deniz Baykal'ın yasaları çiğneyerek Başbakan yaptırdığı T. Erdoğan'ı Cumhurbaşkanı da yapmak için elinden geleni yapmasaydı. Halka; "tıpış tıpış oy vereceksiniz" diye Ekmeleddin

la, YSK hilesiyle gasp edilmesine karşı sokağa çıkan halkı "dönün evlerinize" diye azarlamasaydı; kendisi de YSK'nın önüne gitmek yerine meclise gidip, "atı alıp Üsküdar'ı geçen"i meşrulasaydı;

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisinde, referandumdaki yolsuzluklar üzerine, Türkiye'nin gözetim altına alınması için yapılan oylamada AKP ile birlikte ret oyu kullanıp, seçim yolsuzluğuna uluslararası alanda arka çıkmasaydı;

dir. CHP kendisini, herkesten çok bu düzeni korumakla sorumlu olarak görmektedir. Bu nedenle CHP devlete ve düzene yapılan her saldırıyı kendine yapılmış kabul etmektedir.

Bilindiği gibi CHP, Kürtlerin en doğal siyasi ve kültürel haklarının tanınmasına karşıdır. CHP'nin AKP'ye en büyük eleştirisi, bu partinin Kürtlerle görüşmeler yapmış olmasıdır. Buna ek olarak CHP ezilen Kürt hareketiyle Türkiyeli ezilen sınıfların, dışlanan gayrimüslimlerin, Ale-

Müslümanlık dersi vermeye çalışıyorlar. Bu laik bir anlayışın işi değildir. Bu kadarla da kalınmıyor; CHP lilerin etkili olduğu TV kanallarında Atatürk'ün İslam'a ne büyük hizmetlerde bulunduğu, gerçek İslamı nasıl kurtardığı propaganda ediliyor. Eğer bu kanallar yakında kalpaklı M. Kemal resmi yerine sarıklı M.Kemal resmi de koyarlarsa şaşmamak gerekir.

CHP'nin dine karşı bu tavrını şaşkınlık ya da AKP kitlesinden oy devşirmek için başvuru olan akılsızca bir yöntem olarak değerlendirenler bir hayli çoktur. Gerçekte ise bu son derece bilinçli, gerçek laikliğin gelişmesini engellemeye yönelik geleneksel CHP politikasıdır. Bu bildiğimiz, Osmanlı ve Cumhuriyetten beri uygulanan resmi devlet dinini güçlendirme politikasıdır. Bu politika egemen sınıfların toplumu, siyaseti, eğitimi dincileştirme, gericileştirme politikaları ile uyum halindedir. AKP kendi dini gericiliğini her alana yayarken, CHP yönetimi de AKP'nin erişemediği, tepki gördüğü demokrat, laik kitleyi, Alevileri Atatürkçü İslama, senelerdir bildiğimiz resmi İslama bağlamaya çalışmaktadır. Bu gerçek laikliğin düşmanı olan bir tavidir. AKP'nin değirmenine su taşıyan bir tavidir.

Durum böyle iken Türkiye solunun bir kesimi örneğin ÖDP ve Haziran Hareketi, CHP yönetimini, sokak muhalefetine bir bileşeni hatta öncüsü haline getirebileceklerini zannetmektedirler. Bunlar Kılıçdaroğlu'nun dayatmalarından, solu, CHP liderinin arkasından gitmek zorunda olan eklentiler olarak gören aşağılayıcı tavırlarından rahatsız olmuyorlar. Eleştiri oklarını CHP liderine ve onun ekibine değil de, Kürt hareketine ve devrimcilere yöneltiyorlar. Bu tavır CHP'nin mevcut yönetime kan veren politikalarını meşrulaştırmakta ve demokrat kitlenin örgütsüz ve hareketsiz kalmasına hizmet etmektedir. CHP liderinin ve yanındaki ekibin tavırları, gerçekleri yeterince görememenin, yanlış oy devşirme hesaplarının ürünü değildir. Tersine CHP gerçekleri kendi açısından son derece iyi görmekte ve tarihi misyonuna uygun, son derece bilinçli tavırlar almaktadır.

İhsanoğlu'nu dayatmasaydı;

7 Haziran seçimlerini iptal eden ve CHP'ye hükümet kurma görevi vermeyerek Kılıçdaroğlu'nu aşağılayan Erdoğan'a karşı gereken tavır alsaydı (Örneğin sen beni tanıımıyorsan ben de senin yapacağın yeni seçimi tanıımıyorum diyebilirdi. Kitleyi tepki göstermeye davet edebilirdi);

HDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına, "anayasaya aykırı ama evet" demeseydi, HDP'li seçilmiş belediyeye başkanlarının görevden alınıp hapse atılmasına karşı çıkacak yerde HDP'lilerle görüşmeme kararı almasaydı, CHP kitlesine HDP'nin katıldığı mitinglere katılmayın çağrısı yapmasaydı (kendisi kitlesiyle beraber Yenikapı'da AKP mitingine gitti);

Yenikapı ruhu diye AKP ve T. Erdoğan'a kan vermeseydi;

20 Temmuz darbesine karşı, halkı demokratik tepkisini göstermek için alanlara çağırsaydı, yani T. Erdoğan'ın 15 Temmuz darbesine karşı yaptıklarını o da yapsaydı;

Referandum sonuçlarının zor-

Adalet Yürüyüşünü, "ben yürüyorum gelen gelsin" dayatmasıyla yapacağı yerde, tüm muhalif kesimlerle ortak karar alıp birlikte yürüseydi; milyonlarca kişinin katıldığı Maltepe mitingini sendikalar, meslek odaları, muhalif siyasi partilerle ortak bir mitinge çevirseydi; adaleti yerine getirecek somut birkaç hedef koysaydı, örneğin KHK'lar kalkana, tutuklu milletvekilleri serbest bırakılana, olağanüstü hal kaldırılana kadar eyleme devam edeceğiz falan deseydi ;

Lafa gelince, "AKP ülkeyi Ortadoğu'da batağa sürüklüyor" deyip ardından bütün savaş tezkerelerine evet deme ikiyeüzlülüğüne düşmeseydi; Öztürk Yılmaz gibileri kendisine kılavuz seçecek yerde, Ortadoğu'da Kürtlerin ve ezilenlerin dostu bir yol tutsaydı;

CHP hiç değilse bunları yap-saydı şimdi bambaşka bir ülkede yaşıyor olacaktık.

Fakat CHP yönetiminden, CHP ideolojisinden farklı bir tavır beklemek ölü gözünden yaş beklemek olurdu. Çünkü CHP bu devleti ve bu düzeni kuran parti-

vilerin, devrimcilerin ortak cep-hede bir araya gelmesine, bütün varlığıyla karşıdır. Kısacası CHP demokratik bir halk hareketine karşıdır. CHP, AKP'nin böyle bir kitlesel tepkiyle frenlenmesini ve değiştirilmesini istememektedir. CHP bu nedenle göstermelik parlamenter sistemin 7 Haziran seçimlerinden sonra fiilen kaldırılmasına destek olmuştur. CHP şimdi de, zamanını, koşullarını ve sonucunu T. Erdoğan'ın önceden belirleyeceği seçimlerde kendisine oy verilmesinden başka bir şey istememektedir.

CHP'nin demokratik kitle hareketine ve Kürtlere karşı bu tavrı, AKP ile ve egemen sınıflarla uyum içindedir. 7 Haziran seçimleri sonrasında bütün sermaye örgütleri de bir araya gelip, "teröre karşı mücadele" bahanesi altında AKP'nin uyguladığı politikalara destek vermişlerdir.

CHP'nin Dini Gericiliğe Karşı Mücadelesi Büyük Zaaflar Taşı-maktadır

CHP lideri ve birçok yönetici-si dini referanslara başvurmadan konuşmuyorlar ve AKP'lilere

Cam İşçisi Direnişte

Türkiye'nin en büyük cam işletmelerinden Şişecam'da işten atılmalar son bulmuyor. Şişecam'a bağlı Kırklareli fabrikasında çalışan 91 işçinin 20 Ekim'de iş akitleri feshedilecek. 3 Ekim'de ücretsiz izne çıkartılan işçiler, çeşitli eylemliliklerle işe iadelerini istiyorlar. Sendikanın Lüleburgaz şubasını işgal eden işçiler, daha sonra fabrika önündeki eylemlerini sürdürdüler. Şu anda Lüleburgaz Belediyesi önünde kurdukları çadırda eyleme devam eden işçilere birçok parti ve sendikadan destek ziyaretleri yapılıyor.

Çeşitli şehirlerde kurulu bulunan Şişecam işletmelerinden, şirket hedefleri doğrultusunda sayısız işçi işsiz kalırken, işçilerin örgütlü oldukları Kristal İş Sendikası, tüm şehirlerde kurulu işletmelerde, örgütlü olan tek sendika olmasına rağmen, işverenin bu pervasızlığına gerekli cevabı veremiyor. Sendikanın bu durumlar karşısındaki tutarsız tavrı, işçilerle sendikayı defalarca çatışma noktasına da getirmiştir. İşçi ile örgütü arasındaki mevcut sürüşmeler, patrona fayda sağlarken, işçiyi örgütlenme bilincinden uzaklaştırarak, sınıf mücadelesinin önemli bir cephesini güçsüzleştirmektedir. İşçiler, sendikaların tutarsız tavırları karşısında, sendika yönetimlerine karşı gösterdikleri tepkilerde haklı

olmaları, mevcut sendikal anlayışı değiştirmeye yetmemektedir.

Bu gün 35-40 yaşlarında olan bir işçinin emekli olabilmesi için en az 20-25 yıl daha çalışması gerekmektedir. İşçiler mevcut sendikal anlayışa müdahale etmedikleri sürece, koşullar değişmeyecek, daha da ağırlaşacaktır. İstemek değişimin başlangıcıdır.

Pakpen'de Direniş

Konya 'da bulunan Pakpen PVC pencere ve kapı fabrikasında, yürütülen toplu iş görüşmelerinde, işveren Ağustos ayında Petrol İş Sendikası'nın yetki tespitine itiraz etti ve daha sonra 34

işçiyi işten attı. İşverenin bu saldırılarına işçiler, eylemleriyle tepki gösteriyor. 313 işçinin çalıştığı fabrikada, 311 işçi Petrol İş Sendikası'nda örgütlü.

Pakpen patronları, burjuva devletin sermaye yararına çıkarttığı yasalara ve OHAL'e yaslanıp süreci uzatarak işçileri yıldırmaya çalışıyor ve sendikayı kendi taleplerini kabule zorluyor.

8 Ekim'de Konya kent merkezinde, işçi ailelerinin de katılımıyla gerçekleştirilen basın açıklamasına 500 kişi katıldı.

İşçiler yapılan basın açıklamasında şunları söylediler:

“İşveren, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından Petrol İş'e verilen yetki tespitine itirazını derhal geri çekmelidir. Prosedüre uygun bir şekilde toplu sözleşme müzakerelerine başlanmalı, çalışma barışı korunmalıdır. İşveren sendika ve işçi karşıtı tavrını bırakmalı, işçiyi tehdit etmekten vazgeçmelidir.

Aksi halde Pakpen işçisi, her türlü meşru ve yasal hakkını kullanarak işverenin böl-parçala-yönet mantığına ve haksız tutumuna karşı tepkisini gösterecektir.”

10 Ekim - Burhaniye

10 EKİM 2015 Ankara Gar katliamının 2. Yıldönümünde (10 Ekim 2017 Salı günü) Burhaniye Cumhuriyet meydanında ve Körfez bölgesinin hemen hemen tüm beldelerinde Emek ve Demokrasi güçlerince ortaklaşa düzenlenen geniş katılımlı basın açıklamaları ve protesto eylemleri yapıldı.

Burhaniye'de Konuşmalar, tepkiler ve öfkeli sloganlar şu gerçekleri birkez daha gösterdi:

- İŞİD katillerince düzenlen katliamların nedenleri nelerdir; bu katillere yardım ve yataklık eden, onlarla aynı tekfir ideolojisini paylaşan ve bu katliamlardan siyasi çıkar sağlayanlar kimlerdir? İşin aslını şimdi artık herkes açık görmektedir.

- Zalim ve katliamcı bu burjuva iktidarı; her türlü baskı, katliam ve karanlık oyunlarına karşın; toplum üzerinde yıldınlığı, korkuyu ve mutlak sessizliği egemen kılamamıştır.

Burhaniye'deki eylemde, Ankara katliamında yaralanan arkadaşlarımız ile onları Burhaniye'de karşılayan öfkeli kalabalık arasından rastgele seçip 10'ar ay 20'ser gün hapse mahkum ettikleri dostlarımız da aramızdaydı. Meydanda esen öfke ve tepki rüzgarı; baştan sona adeta şunları haykırıyordu:

*Bizi korkutamadınız, korkutamayacaksınız.

*Bizi yıldıramadınız, yıldıramayacaksınız.

*Sessiz ve suskun bir toplum yaratamayacaksınız,

*Her türlü baskı ve zulmünüze, her çeşit kirli tezgâhlarınıza karşın, biz sokakları ve meydanları şenlendirmeye devam edeceğiz. Sokaklarda ve meydanlarda gittikçe çoğalacak ve büyüyeceğiz. Öfkemizi umuda dönüştüreceğiz. Bizler korkuyu değil, umudu örgütleyiyor ve büyütüyoruz.

* Ve tüm soygun, zulüm ve katliamlarınızın hesabını verinceye kadar yakanızı bırakmayacağız.

Çorum'da İş Cinayeti

28 Eylül Perşembe günü Çorum Kültür Parkta 15 Temmuz'da yapımına başlanılan 15 Temmuz şehitleri müzesi inşaatında çökme nedeniyle 6 işçi yaralandı. Başbakan Binali Yıldırım'ın da o sırada Çorum'a iniyor olması büyük kargaşa yarattı. Yine o sırada sanayide bir yangın çıkmasıyla ambulansların siren sesleriyle yankılandı Çorum. Hal böyle olunca, göçük altında kalan işçilerin yardımına işçi arkadaşları koşup onları kurtardılar. Daha sonra ambulansların gelmesiyle yaralılar; Ömer Taş, Hasan Solmaz, Murat Günay, Altan Erdoğan, Ayhan Basan ve Galip Kürşat Anarat Hitit Üniversitesi Erol Olçok Eğitim ve Araştırma Hastanesine kaldırıldı.

Bu ülke, oldubitti yapı ve inşaat ülkesidir. Çünkü en çok yolsuzluğa açık alandır yapı ve inşaat sektörü. İskeleyi zayıf yapar kâra kâr katarsınız; çöker, işçi ölür ve yaralanır. Harcı zayıf yaparsınız inşaat bitmeden çökmezse ne ala, çökerse işçi ölür ve yaralanır. Güvenlik önlemleri alınmadığı için iş çabuklaşıp, güvenlik için kullanılacak malzemeden kâr edilir, işçi ölür ve yaralanır. Yani her türlü yolsuzluk yapılır, işçiler ölür ve yaralanır. Sorumlular belli değildir hiçbir za-

man. Çok zorlanıp üzerine gidilirse varılan en son nokta ustabaşıdır. Bu yolsuzlukların hepsini ustabaşıya yıkarlar da, bizden inanmamızı isterler. İnanılmaz aslında ama çaresiz yaşam öyle sürer gider.

İşte örgütsüz yaşamın ta kendisi bu gördüklerimiz. Hele ki emeğinden başka varlığı olmayan işçilerin örgütsüzlüğüse söz konusu, köleden de köle oluyor insan. Tek kurtuluş umudu, sınıf bilincini oluşturacak olan işçi sınıfının politik örgütünün oluşması ve tek kurtuluş ise işçi sınıfının örgütlü isyan etmesiyle mümkün olacaktır.

Cerattepe Geçiliyor mu?

3 Ekim 2017 günü Yeşil Artvin Derneği, Otogar önünde yüzlerce kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında özellikle Cerattepe Direnişini kırmak için yapılan dedikodulara değinildi. Maden şirketinin Artvin halkına “dernek yöneticileri Alman firmalarından para alıyorlar” söylemlerinin hiçbir belgesi olmadığını kendileri de vurguluyorlar” denildi. “Ayrıca o dedikoduyu yayanlar maden firması tarafından oluşturulan komitedir. Bu komite Artvin halkına ihanet ederek sözleşme adı altında ihanet belgesi imzalamışlardır. Bu komitenin başkanı Mehmet Ali Ergül’le birlikte bu belgeyi imzalayıp şirketten binlerce dolar alanlar; Uğur Yaşar, Talih Pişkin, İsmail Öngüner, Ercan Torun, Hasan Cin, Tahir yaşar, Recep Şentürk, Mehmet Cin, Muhammed Ergül, Davut Ergül, Necdet Aydın isimli kişilerdir. İhanet sözleşmesinin başında ise yine Artvin’li olup şirket sorumlusu olan Ünsal Arkadaş’tır. Bu kişileri Artvin halkının tanımasını istiyoruz. Yine Mehmet Ali Ergül’e valilik fonlarından aktarılan paralar dedikodularına valilik tarafından hiçbir yanıt verilmemesi ilginçtir” denildi. Ayrıca bu maden çevresindeki köylerin şimdiden, suları içilemez, toprakları kullanılamaz duruma geldiği vurgulandı.

Buradan da anlaşılacağı üzere yandaşlar, sermaye ve devlet el ele

vererek Cerattepe gibi şanlı bir çevre direnişini içten yıkmaya çalışıyor. Rüşvetler vererek kullandığı kişilere direnişçileri rüşvet almakla itham etmelerini önerip ahlaksızlıklarda sınır tanınmıyor. Artvin halkının inatla sürdürdüğü bu direnişi selamlamaktan öteye bir şey yapılmazsa yalnızlaştırılıp sönmüleneceği gerçeğini de unutmamak gerek. Bu konuda herkes elinden geleni yapmalıdır. Çünkü bir yöre tüm insanlarıyla ve doğal yaşamıyla bir kişinin hizmetine sunulmak üzere...

Şırnak'ta Katliam!

Şırnak'ta bir kömür ocağında yaşanan göçükte, yedi işçi hayatını kaybetti. Acarsan Holding'e ait olduğu ve taşeron bir firma tarafından işletildiği öne sürülen ocağın, işletme ruhsatının olmadığı ortaya çıktı.

Şırnak'taki göçük haberi, 301 işçinin öldüğü Soma katliamı davasında yeni bir tahliye haberinin üzerine geldi. Hukuk skandalına dö-

nüşen Soma davasında, adalet uman işçi yakınları, tahliye haberinin ardından olayı protesto etmiş; katliamın üzerini örtmeye çalışan sermaye devletin kolluk kuvvetleri ise işçilerin yakınlarına saldırmıştı.

Şırnak'taki katliamdan sonra ise, Enerji Bakanlığı ve Şırnak Valiliği; madenin ruhsatsız olduğunu, söz konusu alanın 2013 yılından beri üretime kapalı olduğunu söyledi. Yani maden, denetime uğramadan, kaçak olarak işletiliyordu.

Şimdi 7 işçiye mezar olan kömür ocağının nasıl kaçak olarak faaliyet gösterdiği sorusu akıllara geliyor. Ancak cevap da hemen ardından geliyor. Sermayenin iktidarından başka anlam ifade etmeyen devlet, yine sermayenin kar alanlarını, fabrikaları, maden ocaklarını, işletmeleri denetleme konusunda elbette isteksiz davranacak. Devlet isteksiz davranacak diyoruz, çünkü koca maden ocağının kaçak olarak işletildiğini, bölgeyi 2 senedir ablukaya alan devletin bilmiyor olduğuna inanmak saflık olur. Burada devletin bilinçli bir tercihi var. Uçan kuştan haberdar olan, her tarafı İHA'larla, istihbarat ağı ile, bütün teknolojisi ile izleyen, denetleyen bir devletin, bir maden ocağını fark etmeme ihtimali yok!

Yaşanan göz göre göre gelen bir katliamdır. Ne ilk, ne de sondur. Siyasal iktidar; maden ocaklarında, fabrikalarda, üretim merkezlerinde kayıt dışı, güvencesiz, sağlıksız, insanlık dışı koşullarda çalıştırılan işçilerin ölümlerini umursamamaya devam edecektir.

Yolumuz İşçi Sınıfının Devrim Yoludur!

genç Sosyalist

Öğrenci Gençlik Hareketine Yaklaşımın İdeolojik Arka Planı*

Gençlik toplumsal bir kategoridir. Belirli bir yaş grubunu teşkil eder. Biyolojik, toplumsal belli faktörler, tarihsel olarak gençliğin yüklendiği misyon; bütün egemen sınıfların gençlik üzerinden yeni bir inşa ve gelecek planlamaları gençliğin tüm dönemlerde ve düzenlerde siyasal olarak farklı bir zemine oturmasını sağlamıştır.

Bugün için de bahsedilen misyonun bir gerçekliği vardır. Her ne kadar salt genç olmanın devrimci mücadele açısından bir anlamı olmadığını bilsek de gençlik içinde örgütlenmeyen, belirli, kilit noktaları örgütleyemeyen hareketlerin devrimci mücadele açısından başarı şansı da oldukça düşüktür.

Bu yüzden komünist faaliyet içerisinde gençliğin rolünü ele almadan önce gençliğe bakışımızın ideolojik-politik çerçevesini çizmekte fayda var.

Gençlik hareketi derken kastedilen tüm gençliğin genel siyasal hareketi değil, özelde öğrenci hareketi-üniversite hareketidir. Bu yüzden gençlik hareketi, gençlik mücadelesi şeklinde bahsedilen şey, üniversite siyasetidir.

Üniversite tarihsel olarak bilimin üretildiği bir alan olarak değerlendirilse de kapitalizm ile birlikte üniversitenin seyri nitelikli işgücü ihtiyacı doğrultusunda gelişmektedir. Bugün üniversiteler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda değişimlere tabi tutulmaktadır. Ancak buna rağmen hem gençliğin toplumsal rolü hem de Marksizm'in entelektüel alandaki gücü burayı komünist faaliyet açısından önemli bir alan haline getirmektedir.

Üniversite hareketi, üniversite öğrencileri bir bütün değildir. Sınıfsal ve politik olarak bölünmüştür. Öğrenci kitlesi içinde burjuva ideolojiler (milliyetçilik, siyasal islam vb.) oldukça güçlüdür. Diğer yandan bu politik ayrışmaya sınıfsal ayrışma eşlik eder ki, çıkış noktası olarak kendimize bu-

rayı belirliyoruz:

Öğrenci gençlik sınıfsal olarak bölünmüştür. Sınıfsal aidiyetleri üretim ilişkilerindeki konumlarına göre, herhangi bir yerde çalışmıyorlarsa da ailelerinin sınıfsal pozisyonuna göre belirlenir. Top-tancı "öğrenci=küçük burjuva" gibi tüketim ilişkileri esaslı öğretilerle öğrenci-sınıf ilişkisi açıklanamaz.

Öğrencinin küçük burjuva ya da sınıfsal analizden kopuk olarak algılanması siyasal çalışma esnasında yanlış taleplerin, çalışma biçimlerinin öne çıkarılmasına neden olacaktır.

Emekçi ailelerin çocukları bir şekilde üretim sürecine (yarı zamanlı işlerde çalışmak gibi) katılarak henüz öğrenciyken sınıfın bir parçası olmaya başlarlar. Öğrencilerin tamamına yakını ise mezuniyet ile birlikte fiili olarak proleter kimlik kazanmak zorundadırlar. Nitelikli işçi ihtiyacının bütün sektörlerde kendini hissettirmesi; avukatlık, doktorluk, mühendislik gibi 'küçük burjuva' addedilen meslek dallarındaki proleterleşme süreci; yeni mezun gençlik içindeki işsiz oranının ¼'ten yüksek olması gibi etmenler ile ele alınınca sınıfsal analiz konusundaki itiraz ve kökene göre sınıfsal tasnif yapmak daha anlaşılır bir hale gelecektir.

Bu yüzden topyekün bir öğrenci hareketinin devrimciliğinden söz edilemez. Hareket, kendi içerisinde burjuva unsurları da barındırır.

Bugün Türkiye'de hem devrimci hareketin tarihsel olarak çıkış noktası olması hem de nitelik (akademinin toplumsal etkisi) açısından üniversiteler büyük önem taşımaktadır. Son yıllarda üniversiteli öğrenci sayısında ki devasa artış meselenin nicel açıdan önemini de gözler önüne sermektedir. Bugün toplumsal muhalefetin en diri unsurlarından biri, üniversite bileşenleri olarak öğrenci gençliktir.

Üniversite siyaseti kendi başına ele alındığında ekonomik alan mücadelesinin ötesine geçemez. Öğrenci gençliğin kendiliğinden talepleri; ücretsiz, bilimsel, anadilde eğitim; ulaşım, barınma ve beslenme hakkı; akademik özerklik vb. talepler kendi başlarına siyasal bir zemin oluşturmazlar. Bunlar kitlenin kendiliğinden ekonomik-akademik talepleridir.

Komünist hareketin gençlik içerisinde çalışmada ele alacağı temel ideolojik-politik arka plan bütün kendiliğinden öğrenci mücadele ve taleplerinin siyasallaşması, devrimci siyasetle buluşması ve sürekli düzen teşhiri şeklinde olmalıdır.

Uzun vadede siyasal hat, öğrenci taleplerinin dillendirilmesinin ötesinde; bu taleplerle kapitalizm arasındaki ilişkinin teşhiri şeklinde düşünülmelidir. Ücretsiz ulaşım, barınma ve eğitim gibi hakların; akademik bağımsızlığın; eşit ve bilimsel eğitim hakkının yine bu düzenle çelişkisi öne çıkarılmadan bu kazanımlar siyasallaştırılmaz.

Buna karşı yapılacak propaganda sosyalizmin genel propagandasından ayrı düşünülemez. Bütün kazanımlar diğer toplumsal mücadele alanlarında olduğu gibi devrimci bir perspektifle ele alınmak zorundadır.

Öğrenci hareketi içerisinde sınıfsal yarılma yaratmak, sınıf siyasetini üniversiteye taşımak bir diğer önemli husustur. Burada kastedilen kuru bir işçilik propagandası yapmak değil, sınıf siyasetinde öne çıkan taleplerin, kazanımların; genel olarak mücadelenin üniversite siyasetine sirayet etmesini sağlamaktır. (asgari ücret talebinin hepsi birer işçi olacak olan öğrencilerin gündemine sokulması; iş cinayetlerine karşı eylemler örgütlemek; mezuniyet sonrası öğrencilerin işçileşeceği gerçeği; mobing, güvencesizleşme gibi gündemleri tartışmak, bunlara karşı siyasal

propaganda).

EK

Lise alan çalışması üniversite siyasetine dönük kadro hazırlığı, siyasal, örgütsel hazırlık alanı olan bir kitle faaliyeti olarak değerlendirilir.

Lise alanında yapılacak faaliyet yukarıdaki madde ile ele alınmalıdır. Bunun dışındaki faaliyetin bütününde üniversite alanında yapılacaklar geçerlidir. (Kendiliğinden taleplerin siyasallaştırılması vs.)

Lise alanında özgünlükler barındıran ve komünist faaliyet açısından görece önemli yer tutan "meslek liseleri," ayrıca bir titizlik ve çalışma gerektirmektedir.

Özel okulların işlevi (alan çalışmasındaki pozisyonu): Özel lise ve özel üniversitelerin pozisyonu 1980'lerde ortaya çıktıkları döneme göre değişmiştir. Her ne kadar özel okullar burjuva ailelerin çocuklarına hizmet veriyor görüntüsüne sahip olsalar da, yoksul aile çocuklarının burs vb. olanaklarla okutulması bu okullarda da homojen bir öğrenci kitlesi oluşmasını önüyor. Özellikle son dönemde sayısı çokça artan vakıf üniversiteleri, öğrencilerin nicel olarak önemli bir kısmının buralara yönelmesini sağlıyor. İşsizliğin gizlenmesi, büyük şirketlerin vergi kaçırması, yine şirketler için yeni bir kar alanı olması ve nitelikli işgücü yaratılması anlamına da gelen bu okullarda siyasal çalışma diğer üniversitelerdeki çalışmanın ideolojik arka planıyla aynı noktaya tekabül eder; pratikte alanın kendi özgünlükleri ve sorunları yine alanda çalışan komünistlerce çözülecektir.

*Genç Sosyalistler Birliği'nin Mart 2017 konferans karar metinleri esas alınarak yeniden düzenlenmiştir.

Kriz, Savaş ve Devrim

Yusuf Erdem

Söz ve Eylem dergisi, daha önceki sayılarında, AKP iktidarını “savaş hükümeti” olarak nitelemişti. Dünya ölçeğinde ise emperyalist-kapitalist sistem esasen iyice müzminleşmiş 2007 krizini parasal tedbirlerle aşamamaktadır. Ayrıca değişen güçler dengesi, dünyanın emperyalist güçler arasında yeniden paylaşılmasını zorunlu kılmaktadır. Bu paylaşım için, bölgesel planda tutuşturulan savaş ocakları yeterli olmamakta, dünya hızla topyekûn bir savaşa doğru yol almaktadır. Ve böylesi bir savaş daha önceki iki emperyalist paylaşım savaşıyla kıyaslanamayacak derecede yıkıcı ve yok edici olacaktır.

Ülkemizdeki kriz ise daha derindir ve burjuvazinin krizi yönetebilme ve erteleyebilme olanakları çok sınırlıdır. Türkiye burjuvazisi ve onun saldırgan gerici iktidarı AKP, içte ve dışta iyice sıkışmış durumdadır. Ekonomi dikiş tutmamakta, aldığı palyatif tedbirler etkili olamamakta, emekçilerin geliri artmadığı halde zamlar yağmur gibi yağmakta, gelirlerin çok büyük bir bölümü askeri harcamalara, iktidar çevresinde toplanmış yandaş şirketlere aktarılmakta, eğitim sisteminde yapılan şaşkın uygulamalar velileri canından bezdirmekte, kahvehane kabadayısı ağzıyla yapılan akılsız, çapsiz diplomasi ülkeyi ve ekonomiyi zorlamakta, devletin yeniden dizaynı falso vermekte; kısacası iktidar tam bir yönetememe krizi yaşamaktadır. Bu durumda ırkçı milliyetçiliğe, dinci gericiye, faşizan uygulamalar ve özgürlükleri boğan zorbalığa sıkı sıkıya sarılmaktan başka çare bulamamaktadır. Bütün bunlar bile onu ittifak ve irtifa kaybetmekten kurtaramamaktadır.

Burjuva iktidar hukuku, gelecekleri ve kurallarına göre bile öylesine suça batmışlar, öylesine bir bataкта debelenmektedirler ki, iktidarı kaybetmekten, ölümden korkar gibi korkmaktadırlar. O nedenle de resmi silahlı güçler dışında, sivil silahlı milislerle bir iç savaş tehlikesine hazırlanmaktadırlar. Daha da tehlikelisi, kom-

şu ülkelerle bir sıcak çatışmayı, bir savaş başlatmayı göze almış görünüyorlar.

Ülkenin böylesi bir savaşa sokulması; işçi sınıfı ve emekçi halklarımız bakımından nasıl bir anlam taşır? Kuşkusuz böylesi bir saldırı, soygun ve fetih amacını güden her haksız savaş gibi; burjuvazinin çıkarımı gözetten, emekçilerinin iradesini ve çıkarlarını hiçe sayan bir savaş olacaktır.

Sıkışan burjuvazinin ve zalim siyasi iktidarının Türkiye’yi sürükleyeceği bir savaş ortamında;

- Ülkeyi öyle bir ırkçı-şoven dalga kaplayacaktır ki; böylesi bir politik iklim, emekçilerin büyük çoğunluğunu, burjuvazinin ekonomik ve hükümetinin politik çıkarları uğruna bir sel gibi ölmeye ve öldürmeye sürükleyecektir.

- Politik hayat üzerinde Askerlerin, militarizmin ve Ergenekoncuların etkilerini iyice artıracak; işçi sınıfına, emekçilere ve mazlum halklara karşı düşmanca uygulamalar ve saldırıları kudurmuşçasına artacaktır. Belki de bu süreç, Bonapartist maceracı bir iktidar doğuracaktır.

- Böylesi bir ortamda işçi sınıfının örgütlenmesi, haklarını savunabilmesi ve sesini duyurabilmesi iyice zorlaşacaktır. Daha şimdiden olanaksız hale gelen yasal sendika seçme özgürlüğü, grev, toplu sözleşme birer hayal olacaktır.

- Barışı, halkların kardeşliğini, cephelerde kardeşleşmeyi savunmak vatan hainliği olarak nitelenecek; barış istemek, savaşmaktan daha tehlikeli olacaktır.

- Türkiye’de epeyce yaygın olan ve sosyal demokratım, devrimciyim, sosyalistim, hatta ‘komünistim’ diyen sosyal şovenler (gizli milliyetçiler) emekçilerin kafalarını bulandırmak üzere burjuvaziye yedekleneceklerdir. Bu yedeklenmeye kimileri ‘devleti-cumhuriyeti savunmak’, kimileri ‘yurtseverlik’, kimileri de kapitalizme dokunmayan acayip ‘anti-emperyalizm’ gerekçe göstereceklerdir.

- Ajitasyon ve propaganda, basın ve yayın özgürlüğü tamamen yok edilecek; militarist ırkçı çığırtkanlar dışında bütün sesler susturulacaktır.

- Yığınlara karşı ölçsüz şiddet, enternasyonalistlere ve halklar arasında barışı savunanlara karşı zulüm ve katliamlar had safhaya ulaşacaktır.

Bunları bilelim ve önceden görelim. Bizleri çok zor günler bekliyor. Ne var ki gerçeğin gözlerinin içine dimdik bakabilme cesaretini gösterenler; kendi kendilerini aldatmayanlar; ne yapılması gerektiğini de ortaya koymak durumundadırlar. Şöyle ki; savaş, krizin en derinleşmiş halidir; düşman sınıfın başka çaresinin kalmadığının bir itirafıdır. Bu ortam, aynı zamanda devrimcilerin önüne olağanüstü olanaklar da sunar. Başlangıçta bütün bir toplumu alıp sürükleyen şoven dalga, kısa süre sonra, -yani gerçekliğin üstündeki perde kalkınca- etkisini yitirir ve emekçiler savaşın ne getirdiğini, kimin çıkarına olduğunu apaçık görürler. Ve birçok devrim, saldırı savaşlarının krizi içinden doğmuştur.

Yeter ki devrimci hareket; güçlü bir örgütlenme, olanı bite-ni emekçilere apaçık ve dupduru anlatabilme (devrimci ajitasyon ve propaganda) çalışmalarına hiç ara vermeden her şeye, her duruma hazırlıklı olsun. Şiddetli krizlerden ya karşı-devrim ya da devrim zaferle çıkar.

Aynı zamanda savaş, bir yandan politikanın başka araçlarla sürdürülmesinden başka bir şey değildir, öte yanyla da burjuvazinin de her şeyi kaybetme ihtimalini bile göze alarak var olma savaşıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin içinde kök salmış akıllı ve devrimci bir öncü, şiddetli krizin yarattığı devrimci isyan ortamında bir devrime başarıyla kavuzluk edebilir; tüm savaşların ve bilcümle kötülüklerin asıl nedeni olan kahrolası burjuva özel mülkiyet düzenine son verebilir; halklar arasında adil ve kalıcı bir barışı fethedebilir.

Tasarruf Bahane Soygun Şahane

Yaşadığımız ülkede, artan yolsuzluklar, örtülü ödenekte meydana gelen artışlar, sürekli artan borç faizlerine yapılan ödemeler ve hükümetin aşırı harcamaları, çok da iyi olmayan devlet bütçesini, zora sokmuş durumda. Gelir hanesini artırmak için çeşitli yöntemler deneyen hükümet, “evde kalan son bakır, kap kacağı satma” noktasına gelmiş durumda. İşçiyi, emekçiyi açlık sınırında çalışmak zorunda bırakan burjuva devlet, yeni yöntemlerle, işçinin emekçinin cebinde kalan miktara göz koymuş durumda.

Bu günlerde sıkça konuşulan, “yaz saati uygulamasının kalıcılaştırılması” konusu devletin yeni bir aldı kaçtı oyunu gibi gözüküyor. Bilindiği üzere 1973 tarihinden itibaren uygulanan yaz saati uygulaması, gün ışığından daha fazla yararlanmayı hedeflemekteydi. Eylül 2016 tarihinde çıkartılan yasayla, uygulama değiştirilerek, kalıcı yaz saati uygulamasına geçildi.

Enerji Bakanı yeni uygulamayla 2.5 milyar TL tasarruf sağlanacağı iddiasıyla değişikliği savundu. Avrupa bu uygulamaya devam ederken, hiçbir bilimsel veriye dayanmayan bu değişikliğin altında tabii ki başka amaç ve hedefler yatmakta. EMO ve birçok kurumun yaptığı açıklamaya göre, bu uygulamayla tasarruf değil, aksine tüketicimin arttığı söyleniyor.

Uygulamaya başlandığı ilk kışta tüketim 22 milyar kilovat saat ile en yüksek seviyeye ulaşmış. Bir başka deyişle fazladan 2.8 milyar TL’lik bir enerji tüketimi yapılmış. Bu tüketim artışıyla, kaybedenin işçi, emekçi olduğu ortadadır, kazananı ise, soyguncu sermaye düzenidir.

Bugün itibarıyla Türkiye’de üretilen elektriğin yüzde 66.38’i özel sektör santrallerinde üretilmekte. (Kaynak,Enerji Atlası). Burjuva devlet, tasarruf adı altında işçiyi emekçiyi aldatmakta, daha da yoksullaştırmakta, aşırı tüketimle toplanan ekstra vergiler, yolsuzluklara kaynak olurken, fazla üretim yapan doğalgaz ve kömür santralleri sayesinde, burjuvazi daha da zenginleşmektedir.

Şecaat Arz Ederken Merd-i Kipti Sirkatin Söyler

Yusuf Erdem

ARTI TV’de CHP Edirne Milletvekili, Okan Gaytan-
cıoğlu; bir gazeteciye demeç veriyor. Fındık üreti-
cisinin, ay çiçeği üreticisinin ve bir bütün olarak çiftçinin
ve yoksul köylünün içinde bulunduğu ortamı açıklıyor. AKP
politikalarının tarımı ve hayvancılığı yok ettiğini ve her şeyi
ithal eder duruma düşüğümüzü ortaya koyuyor. Dahası üre-
tici ve tarım emekçilerinde biriken öfkeden de söz ediyor:

Buraya kadar, söylenecek söz yok. Ama bunları sergile-
dikten sonra sözlerini şöyle bağlıyor ki, CHP’nin sınıf karak-
terini, gerçek niteliğini apaçık ortaya koyuyor:

“... bütün bunları CHP bilmiyor mu, görmüyor mu? Elbet-
te üreticinin, halkın öfkeden burnundan soluduğunu biliyor,
görüyor. Fakat biz, devleti kuran partiyiz. Devletimize bir
zarar gelmesin diye titizlik gösteriyoruz.”

Evet CHP; tam da bunu yapıyor. Majestelerinin (kutsal
ve zalim burjuva devletinin) muhalefeti olarak, halkta biri-
ken öfkeyi, düzen sınırlarına çekerek, devrimci potansiyeli
iğdiş ederek ve bu potansiyeli seçimlere kanalize ederek en
devletçi, en akıllı, ve en köklü burjuva partisi olduğunu ka-
nıtlıyor.

“Demokrasi mi, devlet mi; özgürlükler mi, devlet mi;
emekçilerin ekmeğini ve özgürlüklerini savunmak üzere
meydanlara çıkması mı, yoksa burjuvanın işlevsiz parla-
mentosundan medet beklemek mi; halkların (onurunu, dili-
ni, kültürünü, anayasal eşit yurttaşlık ve/veya kendi kade-
rini özgürce belirleme haklarını savunmak için verdikleri)
özgürlük mücadelesi mi, devletin bekası mı?” ikilemleri ne
zaman gündeme gelmişse CHP hep bir avuç mülk sahibi sı-
nıfın çıkarlarını savunan ve burjuvazinin baskıcı, zorba kanlı
yumruğu olan devleti tercih etmiştir. Demokratlığının, ada-
let ve özgürlüklerden yana tavır almasının sınırı budur. Ne
zaman ki işçi sınıfı ve emekçiler, devrimciler ve sosyalist-
ler güç kazanmışsa, CHP muhafazakar, gerici, ırkçı ve faşist
hareketlerle domuz topu gibi birleşerek emek ve özgürlük
hareketlerinin karşısında yer almıştır.

Bu, anlaşılır bir durumdur. Peki devrimci, sosyalist, hatta
-gülmeyiniz- ‘komünist’ sıfatlarına bürünerek devletin ka-
dim partisinin -dolayısıyla burjuvazinin- kuyruğuna takıl-
mak, onun eteklerine tutunarak varlığını sürdürmeye çalış-
mak ne anlama geliyor?

İlk anda şaşırtıcı gelse de, bu durum da aslında pek şaşırt-
ıcı değil. Reformizm de, gizli milliyetçilik de birer burjuva
ideolojisidir. Bu burjuva kirlerden kesin kopuşu sağlayama-
mışsanız düşman sınıfın muhalefetine sığınmak zorunda ka-
lırsınız. Cumhuriyetin kazanımları, yurtseverlik... söylemle-
ri reformizm ve nasyonalizminizi gizlemeye yetmez.

Devrimci olmanın ilk koşulu; düşman sınıftan -onun bü-
tün kanatlarından- teorik olarak, ideolojik olarak, örgütsel
olarak, politik olarak tam ve kesin kopuşu gerçekleştirmek
ona tam cepheden taarruzu göze almaktır. Nihai hedef ise
devrim yoluyla siyasi iktidarın sınıf karakterini kökten de-
ğiştirmektir.

Elbette bunlar, devrimci konumunu ve arılığını yitirme-
den, geçici olarak çeşitli muhalif güçlerle taktik birliktelik-
lerden kaçınmak, düşman sınıfın çeşitli kesimleri arasındaki
çelişkilerden yararlanmamak anlamına gelmez. Ve özellikle
böylesi taktik birlikler sırasında ideolojik netliği, farklılığı
korumak özel bir anlam kazanır.

Halklar arasında savaşa, sınıflar arasında barışa hayır!

Kapitalistler Kendi Kurumlarına Saldırıyor

Samsun Esnaf ve Sanatkarlar
Kredi ve Kefalet Kooperatifi
geri dönüşü olmayan krediler yüzün-
den icralık oldu. Bir söylentiye göre,
esnafın aldıkları krediyi geri öde-
yemedikleri için kooperatif ödeme
zorluğuna düşmüş deniliyor. Esnaf-
ların söyledikleri ise ödenen parala-
rın kooperatif yöneticileri tarafından
bankaya ödenmemesi nedeniyle so-
run yaşanıyor.

Ülkemizde ve dünyada yaşanan
kapitalizmin krizlerinin süregelen oldu-
ğu bu günlerde, esnafın bırakın kredi
ödemesini, evine ekmek götürecekt
durumda olmadığını herkes biliyor
aslında. Kapitalist sistemin sacayak-
larından biri olan esnaf, artık yok.
Çünkü kendi işini yapan ve sömürü-
nün farkında olmayan bu grup, siste-
min sürmesinin önemli parçası aslın-
da. Böyle olmasına rağmen kapitalist
sistem kazancın tamamına el koymak
için esnaf takımını ortadan kaldırarak
ayağına kurşun sıkıyor adeta. Ama
esnaf bu işin farkında bile değil.
Dernekleri ve odaları onların bu siste-
me payanda olmaları için aslında yok
olduklarını bildikleri halde, onları
oyalayıp can çekişme sürelerini uza-
tıyorlar. Yani İşçi sınıfı saflarına ka-
tılacak olan milyonlarca insanın ya-
ratacağı sorunları asgariye indirmek
için işi yavaştan alma hamlelerini yö-
netiyorlar. Yoksul köylülükte olduğu
gibi esnaf kesiminden de milyonlar
artık işçi sınıfı saflarına katılıyorlar,
işsizler olarak. Bu ilk aşamada çalış-
an işçiye rakip bir topluluk olarak
görülebilir ama son tahlilde kapita-
list barbarların stepnelerini kendi el-
leriyle kaybetmeleridir aslında. Ama
barbarlık böyle bir şey işte. Aldığıyla
yetinmeme halleri.

Kooperatifin esnaftan aldıklarını
ödemeyip, kendini lağv etme duru-
muna sokması ise tam anlamıyla traji-
komik bir olay. Sanıyorum yukarıda-
kilere özenmiş olacaklar. Sanıyorum,
esnaftan harçlar ve benzeri çaldıkları
soygunlar onlara yetmemiş olacak.
Sanıyorum, bankaların onlara beda-
vaya yakın verdiği kredileri esnafa
verip aldıkları faiz yetmemiş olacak.
Aslında Kefalet Kooperatifleri, tefe-
ciliğin yasallaştırıldığı bir oluşumdur.
Üye esnafın sorumluluğunun oldu-
ğu bir kredi alıyorsunuz, ödenmeme
hallerinde tüm esnafa aynı sorumlu-
luğu yüklüyorsunuz. Böyle bakınca
yasadışı tefecilikten de öte bir sömürü
aracı Kefalet Kooperatifleri.

Sözün özü kapitalizm lime lime
dökülüyor, bizlerin hiç dahli olma-
dan. Asıl sıkıntı burada bence. Onlar
akrep gibi sokacak kimse kalmayınca
kendilerini sokarken biz seyrirciyiz ne

yazık. Toplumun tüm kesimleri umut-
suzca oradan oraya savrulurken, seyir
zevkini yaşıyoruz çeşitli cam fanusla-
rımızın içinden dedikodular tadında.
Esnafa kızıyoruz bak senin savunduk-
ların seni ne hale getirdi diyerek.

Yoksul köylüye oh olsun diyoruz
sanki onlara yol açmışız gibi. İşsizler
ordusuna kızıyoruz, işçi yoldaşlarının
açlık sınırındaki ücretlerini daha aşağı-
lara çekiyor diye. Oyu falan yerine
filana niye verdin diyerek aczimize
kamufle ediyoruz çoğu zaman. Ken-
dimize hiç kızmıyoruz yapamadıkla-
rımızı söylersek kendimizden de uta-
nırız diye.

Velhasıl, İşçi Sınıfına milyonlar
katılıyor farkında olmadan. İşçi sı-
nıfı sayısal olarak çoğalırken, onlara
örgütsüzlükleri rakipler oluşturuyor,
karşısına işsizler ordusu olarak çı-
karak. Başka yerlerdeki kapitalistler
bu silah kendilerine dönmesin diye
ölümden biraz iyi işsizlik ödenekleri
oluşturmuşlar. Bizde gerek bile du-
yulmuyor bunlara. Hatta çalıştığı sü-
rece kendilerinden çaldıkları paraları
bile işsizlik ödeneği olarak ödemek
bir yana, patronlara peşkeş çekiyor-
lar, ahlaksızlığı tavan yaptırarak.

Bu fütursuzlukların nedeni İşçi
sınıfının örgütsüz oluşundan kaynak-
lı aslında. Örgütsüz tüm iyi niyetler
çöpe gitmek zorunda ve öyle oluyor.
Var olan ekonomik örgütler bile bur-
juvazinin yan kuruluşu gibi çalışıyor
bu ülkede. Pazarlıklar kapalı kapılar
ardında al takke ver külah usulü yapı-
lıyor da işçi sınıfına zafer olarak ilan
ediliyor. Kısacası her konuda burju-
vaziye karşı savaşımında sıfır noktasın-
dayız ne yazık.

Bu kötü gidiş, İşçi Sınıfını iyi gi-
dişe daha çabuk yaklaştırabilir aslın-
da. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan
milyonlarca insan ve bir daha bula-
mayacağı tüm şeyleri kaybeden mil-
yonlarca insan buluşuyor bu kargaşa
ortamında. Elbet bu iyi gidişe yelken
açmak kendiliğinden olmayacaktır.
Elbet bu gidişe seyrirci kalınarak iyi
gidiş kazanılmayacaktır. Tek çare İşçi
Sınıfı ve yeni katılacak olanlarıyla iş-
sizlik ordusunu yan yana getirmekle
mümkün olacaktır. Umutsuzluklar
ancak umudu anlatmakla sonlandırılır.
O umudu taşıyacak olan ise işçi sı-
nıfının örgütleridir. İvedi görevimiz,
İşçi Sınıfına umudu ve mücadeleyi
öğretecek politik örgütünü yaşama
geçirmek olmalıdır. Tek kurtuluş sos-
yalist devrim diyorsak eğer, İşçi Sı-
nıfı politik örgütünden yoksun iken
devrimden söz edemeyeceğimizi bil-
meliyiz...

Almanya ve İsveç'te NATO Karşıtı Protestolar

ABD ve NATO güçlerinin İsveç'teki Aurora askeri tatbikatlarına katılımlarını protesto etmek amacıyla 9 Eylül'de Stockholm'da 350'den fazla kişi toplandı. Göstericiler, İsveç'in bu tatbikata katılmasını, NATO üyeliği yolunda kademeli bir hareketin kanıtı olarak görüyorlar.

İsveç, 200 yıl önceki Napolyon savaşlarından bu yana tüm Avrupa savaşlarında tarafsız bir ülke oldu.

Muhalefetteki sağ kanat partiler açık açık İsveç'in NATO'ya katılması için çağrı yaptılar. Merkezin solunda olan iktidar koalisyonu, bağlantısızlık konusundaki güçlü halk desteği nedeniyle, böylesine büyük bir değişimi açıkça kabul etmekten kaçındı.

Son yıllarda İsveç, ABD dış politikasıyla daha fazla içli dışlı olmaya başladı. SAAB tarafından üretilen JAS savaş uçağında ABD yedek parçaları ve İsveç yasalarına aykırı olarak Orta Doğu'daki çatışmalarda İsveç silahları kullanılıyor.

İsveç'te anti-emperyalistler, küçük bir İsveç askeri birliğinin Afganistan'da "Barış için Ortaklık" operasyonuna katılmasına ve Libya'nın bombalanması sırasında İsveç'in keşif yardımına karşı protesto gösterileri düzenledi. ABD'nin aşırı baskısı altında, NATO dışındaki ülkeler bile ABD-koalisyonunun "terörizmle mücadele" eylemlerine katkıda bulunmak zorunda kaldılar.

Çok sayıda İsveçli, nükleer bir şemsiye üzerine kurulu "sa-

vunma garantisi" ne dayanan NATO politikasının bir parçası olmak istemiyor. Son zamanlarda İsveç dahil olmak üzere BM Genel Kurulunda 121 ülke, nükleer silahların tamamen yasaklanmasını talep eden bir sözleşmeyi kabul etti. ABD hükümeti, daha sonra İsveç savunma bakanlığına, İsveç'in onayladığı sözleşmenin gelecekteki tüm askeri işbirliği ve İsveç'teki yardımları tehlikeye atacaklarını bildiren bir tehdit mektubu gönderdi.

İsveç'in bir kararına bu açık müdahale, devam eden tatbikatların ve NATO'nun katılımının ilerletilmesi yönündeki herhangi bir hamleye karşı olanları daha da kızdırdı. 16 Eylül hafta sonunda Göteborg'da kapsamlı bir ulusal gösterinin yapılması planlanıyor.

5,000 kişi Almanya'daki Ramstein Hava Üssünü kuşattı

9 Eylül'de Alman barış hareketi tarafından gerçekleştirilen büyük bir eylemde, NATO saldırılarını ve insanları öldürmek için ABD İHA'larının kullanılmasını

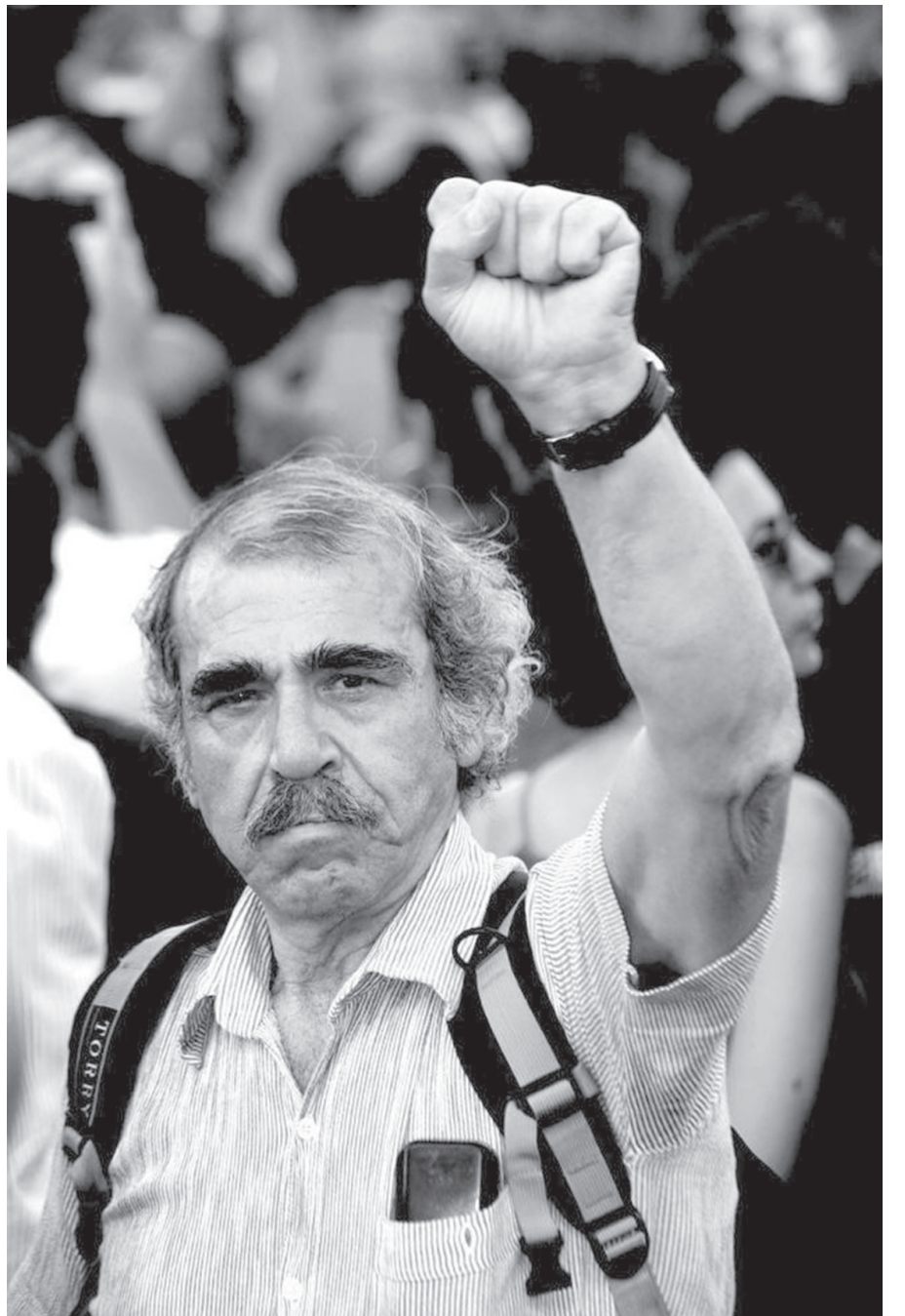
protesto etmek üzere yaklaşık 5 bin kişi Batı Almanya'daki Ramstein Hava Kuvvetleri Üssü'nü kuşattı. Ramstein, "terörist" liderler oldukları iddia edilen yüzlerce sivilin öldürülmesinden sorumlu - ABD İHA operasyonlarının dünya çapında merkezi görevi görüyor.

Avrupa'daki bu protestolar, ABD'nin küresel askeri operasyonlardaki Avrupa katılımını artırma çabalarına bir engel teşkil edebilir mi?

Che Bizimle Heryerde

"Kaybettiğin tek savaş, uğrunda savaşmaktan vazgeçtiğindir"...

Oktay Etiman
Devrimci duruşu ve kararlılığıyla bir döneme damgasını vuran Oktay Etiman'ı saygıyla anıyoruz.

İsraili ve Filistinli kadınlar Barış İçin Yürüdü.

İsrail ve Filistin aktivistleri, 08 Ekim 2017 Pazar günü İsrail'in bazı bölgelerinde ve Batı Şeria'da barış anlaşması istemek üzere iki hafta süren bir yürüyüşü, Kudüs'te sona erdirdiler.

Kadınlar Barışı Başlatıyor hareketi, 24 Eylül'de başlayan ve bizzat kendileri İsrail-Filistin çatışmasındaki şiddet olaylarından etkilenen katılımcıları içeren yürüyüşü organize etti.

8 Ekim 2017'de Batı Şeria'da Ürdün Nehri yakınlarındaki bir yürüyüşe "Kadınlar Barışı Başlatıyor" hareketi ve Filistinliler katıldı.

Ocak 2016'da beşinci çocuğuna hamile iken bir Filistinli tarafından bıçaklanan Michal Froman, geçen hafta AFP'ye verdiği demeçte "hepimizin istediği barışa ulaşabilmek için bir araya gelmeliyiz" diyerek, barışa inanmak istediğini söyledi ve "Dindar bir kadın olarak diyorum ki, barışa inanmamak, Tanrı'ya inanmamaktır" dedi.

Batı Şeria'daki organizatörlerden ve Hebron'dan bir Filistinli olan Huda Abuarquob, "Bu yürüyüş, yalnızca başka bir protesto değil, barış istiyoruz diyebileceğimiz bir yol ve bunu bir arada başarabiliriz" dedi. Yürüyüş, bir çok analistin İsrail-Filistin barış anlaşması için çok az bir umut gördüğü bir zamanda yapıldı.

Belçika'da 24 Saatlik Uyarı Grevi

Belçika'nın Fransızca konuşulan bölgesinde bulunan kamu sektörü çalışanları, Federal hükümetin emeklilik ve kamu hizmetlerine yapılan yatırımlar gibi politikalarını protesto etmek amacıyla 24 saatlik grev yaptılar.

CGSP sendikası, bunun hükümete bir uyarı olduğunu söylediği açıklamasında;

"Sağ çoğunluğa sahip olan mevcut hükümet, kamu hizmetlerinin önemli olmadığını düşünüyor. Kamu hizmetleri düşük finansmana sahipler ve bu nedenle sadece işimizi değil, aynı zamanda halk için sağlayabileceğimiz hizmetleri de savunmak zorundayız."

"Emeklilik farklı şekilde hesaplanacak, aşağı doğru revize edilecek, böylece çoğu işçi eldekini de kaybedecek" dedi.

Eylemle toplu taşıma, okullar, posta ve sağlık hizmetleri kesintiye uğradı. Hükümetin planlarını sürdürmesi halinde, uyarıların devam edeceği vurgulandı.

Fransa'da Sular Durulmuyor

Fransız kamu sektörü işçileri Salı günü Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un memur sayısını azaltmaya ve ücretlerin ödeme koşullarını sertleştirmeye yönelik planlarına karşı greve gittiler.

Devlet memurları, öğretmenler ve hemşireler, gün boyunca Paris'teki en büyük mitingden önce, Fransa çapında, güneydeki Toulouse'tan doğudaki Strazburg'a kadar yürüdüler.

5 milyondan fazla kamu çalışanını temsil eden tüm sendikalar on yıldır ilk kez birlikte protesto çağrısı düzenlediler.

Katılım oranı, Macron'un sosyal ve ekonomik reformlarına karşı protesto yapmak için halkın isteğinin önemli bir göstergesidir. Eski yatırım bankacısının olan Macron, ekonomik büyümenin kilidini açmak ve kamu

planlarına karşı grev duyuruları, okullar, hastaneler, havaalanları ve devlet bakanlıklarına asıldı.

Sivil havacılık otoritesi, ülke genelindeki hava limanlarındaki uçuşların yüzde 30'unun iptal edildiğini belirtti ancak demiryolu şebekesinde herhangi bir aksama olmadı.

39 yaşındaki Macron, son günlerde, bir fabrikada mücadele eden bir grup işçiyi "karmaşa yaratmak" la suçlamasından sonra işçileri hor gördüğü için siyasi muhalifler ve sendikalar tarafından ateşe tutuldu.

Bundan birkaç hafta önce de, reforma direnenleri "serseriler" olarak tanımlamıştı.

Kalabalıklar Paris'in Place de la Republique yakınlarında bir araya geldiler. Bazı protestocular Macron, başbakan ve maliye

maliyesini daha sürdürülebilir bir temel üzerine oturtmak için bu reformların gerektiğini söylüyor.

Diğer yakın tarihli gösterilerde olduğu gibi, protestocuların sayısı da düşük gibi görünüyordu. Sendikalar ülke çapında yaklaşık 400.000 kişinin gösterilere katıldığını belirtirken, işçileri bakanlığı rakamı 209.000 olarak verdi.

Fransa'nın en büyük ılımlı sendikası CFDT'in memurlar federasyonunun başkanı Mylene Jacquot, "Aylar aylar sonra kamu sektörüne ve işçilerine yapılan saldırılara karşı sesimizi duyurmak ve özellikle, hükümeti harcamaya gücümüzle ilgili sözünü yerine getirmeye zorlamak istiyoruz." dedi.

120.000 kişinin işine son verme, ücretleri dondurma ve hastalık izni tazminatını azaltma

bakanının resimlerinin altında "Lanet olasılığı kargaşacılar" yazılı bir pankart taşıyorlardı. Protestocular ve güvenlik güçleri arasında küçük çaplı çatışmalar çıktı. Polisten yapılan açıklamada, sekiz kişinin tutuklandığı bildirildi.

Sendikalar, şimdiye kadar Macron'un reformları konusunda bölünmüş durumda. İş yasalarının gevşetilmesine karşı sokak gösterilerine yalnızca Komünist Parti kökenli CGT öncülük ediyor.

Lyon'da Force Ouvriere sendikası başkanı Jean-Claude Mailly, hükümetle sendikalar arasındaki haftalarca süren görüşmeler sonrasında CGT'nin iş yasası kararlarının kaldırılma çağrısına destek vermeyeceğini söyledi. Ancak birleşik bir cephe ile başka konularda mücadele edilebileceğini söyledi.

Katalonya'nın Paradoksu

1 Ekim, Katalonya ile İspanya arasında paylaşılan tarihin bir dönemini kapatıp belirsiz bir gelecek başlattı. Beş yıllık bağımsızlık sürecinde yaşanan tüm gerginliğin doruğa çıktığı bir gündü.

Rakamlar konuşuyor. 2262.424 oy kullanıldı. Bu, yaklaşık 5,3 milyon kişilik seçmen kitlesinden katılım oranının yüzde 42,5 olduğunu gösteriyor. Nihai rakamı hesaplayabilmek için polisin el koyduğu ve oy kullanamayan vatandaşların elindeki oyları da dahil etmeliyiz. Onaylanan oyların 2.020.144'ü (yüzde 90) bağımsızlıktan yana, 176.566'sı (yüzde 7.8) bağımsızlığa karşı ve 45.586'sı (yüzde 2) boş oy kullanılmış.

Bu tabloların yanına, başka bir rakam daha eklemeliyiz: Resmi raporlara göre 890 yaralı. Resimler, sayılardan daha fazlasını söylüyor – halkın tarihi seferberliğine karşı benzeri görülmemiş bir polis şiddeti uygulandı.

Bağımsızlık hareketi referandumdan zaferle çıktı ve bu durum, bağımsızlık yanlısı güçlerin hedeflerine hemencecik ulaşacakları anlamına gelmezken, devlet baskısına ve muhaliflerin boykot kararına rağmen, kararlılıklarını ve kapasitelerini sergileyerek mesafe katettiler. Katalonya'da Franco sonrası İspanyol devleti her zamankinden daha fazla itibar kaybetmiş durumda.

İlk sonuçlar açıktır. Katalonya parlamentosu tarafından 8 Eylül'de kabul edilen Geçici Durum Yasası, referandumun “evet” in zaferiyle sonuçlanması durumunda, Katalan hükümetinin bağımsız bir cumhuriyet ilan etmeye karar vereceklerini öngörüyor.

Bununla birlikte, hükümetin nasıl ilerleyeceği açık değildir. Hükümetin kararı, bağımsızlık hareketinin ve oylamayı destekleyen daha geniş demokratik blokun kaderini belirleyecek. Bağımsızlık yanlısı güçlerin ötesindeki demokratik blokun bir arada tutulması, bu bağlamda belirleyici stratejik bir sorudur. Katalonya'nın bağımsızlığı bıçak sırtındadır ve kısa vadede, Katalan ve İspanya devletleri arasındaki kurumsal ve politik mücadele, mevcut krizi daha da yoğunlaştıracaktır. Bununla birlikte, 1 Ekim referandumu, en kritik evrenin başlangıcını işaret etti.

Şu anda Katalonya'da olacak olan şey sadece yerel eylemlere değil, aynı zamanda bağımsızlık hareketinin, referandumun ve kitlesel protestoların genel olarak İspanyol siyaseti üzerindeki etkisine de bağlıdır. Durumun karmaşıklığı acele bir sonuca varmayı olanaksızlaştırıyor.

Bir yandan İspanya'yı yöneten Halk Partisi (PP), muhafazakâr tabanını harekete geçirmek için Katalonya'nın bağımsızlığını kullanmaya devam edecek. Öte yandan, İspanyol kamuoyunun Podemos ve onun tabanı da dahil olmak üzere bir bölümü, devletin baskısını reddediyor ve şimdi yasal bir referandumdan yana.

Dahası, İspanya'nın, Katalonya gibi uzun süredir devam eden ulusal veya bölgesel çatışmalara sahip olan bölgelerinde bağımsızlık süreci, İspanyol yanlısı merkezileri ve ilgili ulusalcı hareketleri kutuplaştırabilir.

Bütün bu faktörler, kısa vadede demokrasiyi savunmayı bırakırsa, uzun vadede daha fazla kayba uğrayacak olan Sol için karmaşık bir senaryo oluşturuyor. Bu hızla gelişen olayların ardında önemli bir paradoks var: Katalonya'nın bağımsızlığı 1978'de yaratılmış olan siyasi ve kurumsal iskelenin sürekliliği için büyük tehdit yaratırken, aynı zamanda devletin bazı sütunlarını güçlendirerek İspanyol siyasetini sağa iten bir çerçeve oluşturuyor.

Ancak, İspanyol devletin politikası çatışmayı ne kadar zora sokarsa, yön değiştirme o kadar zor olur. Meşruiyet başarısız olduğunda, geriye yalnızca güç kalır ancak gücün kullanılması, giderek meşruiyeti tüketecektir. Bugün, Katalonya'daki İspanyol devletin meşruiyet krizi zirveye ulaşmış durumdadır.

İspanya'da olduğu gibi sosyal süreçler hızlandığında, fosilleşmeyi istemeyen tüm stratejik düşünceler, şeylerin göründükleri gibi olmadığı ve eylemlerin sonuçlarının her zaman açık olmayabileceği bu çelişkilerin içine balıklama dalmak durumundadır.

Josep Maria Antentas /Socialist Project

arka sayfadan devam

terk ederek mesleklerini bırakmak, ya da şirketler için üretim yapmak. Şirketler için üretim yapmak demek; onların verdiği tohumu ve girdileri kullanarak, üretim sürecinde onların denetiminde, onların isteklerini yerine getirmek yani sözleşmeli üretim yapmaktır. Tohumunu kaybetmiş, üretim sürecine yabancılaşmış, ürettiği ürüne yabancılaşmış çiftçi, artık kendi toprağında işçidir. Ve her yıl toprağını da kaybetme riski altındadır. Sadece, 1980 yılından 2008 yılına kadar tarımsal istihdamda 3 milyon'un üzerinde bir kopuş yaşanmıştır. Çiftçi Sendikaları, küçük çiftçilere şirketlerin dayattığı bu iki yolun dışında üçüncü bir yol önermektedir. Yani endüstriyel tarımı reddeden, kendi yerel tohumlarıyla, atalarından kalan bilgiyi kullanan ve geliştiren bir tarımsal üretim önermektedir. Çiftçi-Sen, çiftçileri toprağına, tohumuna ve suyuna sahip çıkmaya, üretimden pazarlamaya kadar olan zincirin bütün halkalarını denetlemeye, gıda egemenliğine sahip olmaya ve bunun için örgütlenip mücadele etmeye çağırmaktadır. Dünyanın birçok ülkesinde küçük çiftçilerle tarım işçileri birlikte mücadele etmektedir. Via-Campesina bünyesinde topraksız kır işçisi örgütleri de vardır, küçük çiftçi örgütleri de. Toprağını her an kaybetme riski olan küçük çiftçilerle, toprağına erişim hakları elinden almış tarım işçilerinin hakları için mücadele hedefleri ortaktır; bu hedef yerli ve yabancı tarım şirketleridir. Çiftçi-Sen tarım işçilerinin toprağına erişim haklarını, kendi topraklarında çiftçilik yapma haklarını savunmaktadır. Küçük çiftçilerin sendikalaşmasını savunduğu gibi tarım işçilerinin de sendikalaşmasını savunur ve onlara her türlü desteği vermeye hazırdır. Kır yoksullarının ortak mücadelesiyle doğaya dost bir üretimin yeniden inşa edilmesine inanmaktadır. Dünyanın ihtiyacı olan da budur.

İşbaşı: 17 Nisan için çiftçilerin 1 Mayısı deniyor. Bunun nedeni nedir? 17 Nisan'ın çiftçiler için anlamını kısaca açıklayabilir misiniz?

Kutsi Yaşar: 17 Nisan küçük çiftçilerin ve köylülerin mücadele günüdür. Tıpkı işçilerin mücadele sonucu kazandıkları 1 Mayıs gibi. Tıpkı kadınların 8 Mart'ı gibi. Brezilya'da, 10 Nisan 1996'da başlatılan “ Toprak Reformu” yürüyüşüne katılan 1500 topraksız aileye 17 Nisan günü Para'da, Eldorado dos Carajós'ta saldırılır. Saldırıyı düzenleyenler yüz kişiyi aşan polis grubu ve silahlı

gruplardır. Saldırıda 19 topraksız katledilir. İşlenmeyen toprakları işlemek Brezilya'da anayasal bir haktır. Katledilenler, toprakları mülk sahibi olmak için değil, işlenmeyen toprakları işleyerek iş sahibi olmak için, çiftçilik hakları için, toprağına erişim hakları için işgal edenlerin örgütü olan MST'nin (Topraksız Kır İşçileri) üyesidir. Çiftçilerin küresel örgütü La Via Campesina, katliamın yapıldığı sıralarda Meksika'da 2. Uluslararası kongresini yapmaktadır. İşte o kongrede, katliam haberi üzerine 17 Nisan Uluslararası Çiftçi Mücadeleleri Günü olarak kabul edilir ve o tarihten itibaren kutlanır. 1 Mayıs, 8 Mart gibi 17 Nisan da mücadele içinde olanların yaşadıkları katliam sonucu ortaya çıkan bir gündür.

İşbaşı: Çiftçi ile tarım işçisi mülkiyet açısından birbirinden farklı gruplar. 17 Nisan bu iki ayrı grubun eylem günü olabiliyor mu?

Kutsi Yaşar: Aslında, sordunuz bu sorunun cevabı 17 Nisan'ın ortaya çıkış öyküsünde açıkça görülmektedir. 17 Nisan, uygulanan tarım politikalarıyla topraklarından koparılmış, topraklarını kaybederek kentlere göç etmek zorunda kalmış, kentlerde iş bulamamış insanların tekrar kırlara yönelerek, toprağına erişmek, çiftçilik haklarını kullanmak istemeleriyle ortaya çıkmıştır. 17 Nisan büyük tarım şirketlerinin, büyük ölçekli tarım yapan çiftçilerin günü değildir; topraklı, topraksız bütün kır yoksullarının mücadele günüdür.

İşbaşı: Fındık Sen' in bağımsız oluşu ne demektir? Politik örgütlerle ilişkiniz olmayacak mıdır? İşçi ve memur sendikalarıyla ilişkileriniz ne düzeydedir?

Kutsi Yaşar: Fındık-SEN fındık çiftçilerinin ürün bazında bir araya geldiği hiçbir siyasi örgütün etkisi çeperinde olmadığı Çiftçi Sendikaları Konfederasyonuna bağlı bir sendikadır. Şüphesiz ki emekten, doğan ve insandan yana olan anlayış ve kurumlarla yan yana bir mücadele hattını önemser. Kaldı ki bu, bağlı bulunduğu Dünya Çiftçiler yolu (Via Campesina) bir çok örgütle emek-doğa-insan eksenli ittifak yürütmektedir. Ürün bazlı sendikaların ve bağlı oldukları Çiftçi Sendikaları Konfederasyonunun kuruluş aşamalarında ve sonrasında KESK, Tarım Orkam-SEN, TMMOB, Ziraat Mühendisleri Odası ve DİSK'in destekleri olmuştur.

Devam edecek

İşbaşı

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi:
Nevzat
Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Fırat mah. 647/8 sak. Erkin Yuva sitesi
A blok, No:5 kat:8/35 Buca -İzmir
Baskı tarihi:Ekim - 2017
Basım yeri:Özdemir Matbaacılık Maltepe mah.
Gümüşsuyu cad. Odin Topkapı semti No28/245
Zeytinburnu /İstanbul Tlf. 0212 577 54 92

İzmir: Fırat mah. 647/8 sak. Erkin Yuva sitesi
A blok, No:5 kat:8/35 Buca -İzmir

**İstanbul-Hasanpaşa mah. Derici Zeynel sok.
No:19 kat-3/8 Kadıköy İst. Yazışma: .PK. 15
Kadıköy/İst**

İletişim: info@sozveeylem.com

Söz ve Eylem Dergisi'nin Ekidir

Fındık-Sen Başkanıyla Fındık Üzerine Söyleşi

Bu yılki fındık fiyat belirleme rezaletleriyle ülke gündemini uzunca bir süre meşgul etti fındık sömürüsü. Bu sömürüyü tüm engellemelere karşın, gündeme taşıyan ve fındık üreticilerini örgütlü bir güç hale getirmek için çaba sarf eden Fındık-Sen Başkanı, Kutsi Yaşar'la görüştük.

İşbaşı:Fındık -Sen nedir, hangi gereksinimden doğdu, kuruluş çalışmaları ne zaman başladı?

Kutsi Yaşar: Tarımda yaşanan olumsuz gelişmeler karşısında mevcut örgütlerin ve örgütlenme modellerinin yeterli olmadığını gördük. Ziraat odaları, kooperatifler, birlikler ve derneklerin işleyişleri bakımından çiftçilerin katkılarını ve katılımını sağlamamaları bizi arayışa itmişti. Dünyadaki çiftçi örgütlenmelerini de takip ediyorduk. Avrupa'da çiftçi sendikalarının varlığından haberdardık. 1980 öncesi ülkemizin Ege Bölgesinde Üzüm sendikası denemesi olmuştu. Fındık çiftçilerinde ilk sendikalaşma fikri tarımda kooperatiflerin tasfiye edilmesi, kamunun çiftçileri desteklemekten çekilmesi, sözleşmeli şirket tarımcılığına yönelik adımlarla karşılık buldu. Yerli ve yabancı tarım ve gıda şirketlerinin cirit attığı bu alanda mevcut çiftçi örgütlerinin hiç birisi şirketlerle sözleşme yapacak argümana, donanım ve mücadele yeteneğine sahip değildi. Biz de ürün sendikalarımızı kurar, tarım şirketleşmesine karşı mücadele eder, şirketler geldiğinde de haklarımızı savunuruz dedik. Böylelikle 2004 Eylül'ünde Ordu ilinde küçük ve orta ölçekli fındık çiftçileri bir araya gelerek "Fındık Üreticileri Sendikası" kurduk. Kuruluş dilekçemizi verdiğimizde tek ve ilk değildik. Ürün bazında bizden önce Üzüm-SEN ve Tütün-SEN kurulmuş idi. Yine merkezi bir yapılanmaya sahip olan Tüm Köylü Üreticileri Sendikası da vardı.

İşbaşı: Genel merkeziniz nerede ve en çok hangi iller iletişim alanlarınızda?..

Kutsi Yaşar: Ürün bazlı sendikalarda ürünlerin alan ve üre-

tim bazında çok yetiştiği yereller merkez oluyor. Bu bağlamda fındık için hem alan bazında hem de üretim bazında Ordu ili sendikasının merkezi olmuştur

İşbaşı:Türkiye Genelinde şubeleriniz ve temsilcilikleriniz var mı?..

Kutsi Yaşar: Kuruluş tarihimiz 2004 yılından günümüze kadar mahkemelerde dava süreçleri yaşadığımızdan ve yargı kararı olmasına rağmen hala iç hukuk düzenlemeleri yapılmadığından örgütlenmemiz tamamlanamamıştır. Her yerelde, her köyde, her mahallede asgari düzeyde 10 çiftçi ile çiftçi temsilciliğini baz alan örgütümüz, genel merkez düzeyi dışında şube ve daha küçük birimler bazında örgütlenmeyi önüne öncelikli hedef olarak koymuştur. Bu amaçla 2017 sonu ve 2018 ortalarına kadar fındık yetiştirilen tüm yerelerde örgütlenmeyi hedef alan çalışmayı bir eylem takvimi içerisinde yaşama geçirmeyi kısa vadeli amaç edinmiştir. 2017 yılı Kasım ayı başlarında Hendek, Akçakoca ve Düzce hattında böyle bir çalışmanın içerisinde olunacaktır. 2018 ortalarına kadar da il bazında şube örgütlenmelerini tamamlamak arzusundayız.

İşbaşı: Bağlantınız olan ulusal ve uluslar arası konfederasyonlar hangisi ve bu konudaki hiyerarşik yapı nasıl?..

Kutsi Yaşar: Üzüm, tütün, hububat, ayçiçeği, hayvan yetiştiricileri, zeytin, çay ve fındıkta ürün bazındaki sendikalar 2007 yılında Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu (ÇİFTÇİ-SEN) çatısı altında toplanmıştır.ÇİFTÇİ-SEN Konfederasyonunun merkezi Ankara'dır. ÇİFTÇİ-SEN de Avrupa ÇİFTÇİLER YOLU Konfederasyonuna (ECVC) bağlıdır. ECVC de yaklaşık 90 ülkede sayıları 200 milyonu bulan Dünya Çiftçiler Yoluna (Via CAMPESİNA) bağlıdır.

İşbaşı: Üye profiliniz nedir, üyeliğe kabul koşullarınız?..

Kutsi Yaşar: Üreten ve üretim sürecinde olan kadın, erkek,

genç, topraklı, topraksız 15 yaş ve üzeri her çiftçi ana sözleşmemiz gereği ürün bazında sendika ve konfederasyon olarak bağlı olduğu Çiftçi-SEN üyeliğine adaydır. Üyeliğe kabul şartlarımız ana sözleşmemizle bağitlanmıştır. Büyük arazi sahibi çiftçiler hariç tüm çiftçiler, çiftçi sendikalarına hiçbir özel şart aranmaksızın üye olabilirler.

İşbaşı: Çiftçi-Sen toprak sahiplerinin kurduğu bir sendika, tarım işçileriyle çıkar çatışması var mı?

Kutsi Yaşar: Öncelikle belirtilmesi gereken Çiftçi-Sen'in bütün çiftçilerin örgütü olmadığıdır. Çiftçi-Sen küçük çiftçilerin, aile tarımı yapanların, köylülerin örgütüdür. Çiftçi-Sen'in üyeleri arasında topraksız olanlar da vardır. Yani, toprak kiralayarak veya ortakçı olarak üretim yapanlar da Çiftçi-Sen'e üye olabilirler. Birçok üretici de kendi toprağını işledikten sonra amele olarak kendinden daha büyük toprak sahibi olanların topraklarında çalışmaktadır, aynı zamanda tarım

işçisidir de. Çiftçi-Sen'i oluşturan sendikalar kuruluş başvurularını yaptıklarında, söylenen şudur: "İşveren sendikası olduğunuzu kabul edin, başvurularınızı hemen kabul edelim". İşveren sendikası olunmadığının söylenmesi üzerine sendikalarla ilgili kapatma davaları açılmış, bilinen hukuk süreçleri yaşanmış ve ancak yeni olarak sendika olduğumuz mahkemelerce kabul edilmeye başlanmıştır. Kısaca söylemek gerekirse, tarım ve gıda sistemi, dünya ölçeğinde şirketlerin denetimine girmektedir. Sermayenin küreselleşmesinin tarım ve gıda yarattığı bu değişime uygun olarak Türkiye tarımı da şirketler lehine 1980 yılından başlayarak dönüştürülmektedir. Gelineen noktada, tarımımızın yerli ve yabancı şirketlerin denetimi altına girdiği açıkça görülmektedir. Bu gelişmenin çiftçiler ve köylüler için anlamı ise en doğal hakları olan üretme haklarını yani mesleklerini kaybetmektir. Şirketler, çiftçilerin önlerinde iki seçenek bırakmaktadır; ya topraklarını

devamı 15. sayfada